

หนึ่ง

“สวัสดิ์ครับคุณเว่ย”

หนุ่มหล่อหน้าหวานในชุดสูทสีดำเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ร่างสูงสง่ายืนอยู่ตรงหน้าเธอ เขาคล้ายนักร้องหนุ่มลู่หนาน วง EXO-M ที่เธอชื่นชอบมากถึงสี่ส่วน พอจะขจัดความรำคาญไปได้บ้างเมื่อต้องพบกัน

เว่ยมีเอ็งยิ้มรับคำทักทาย แสร้งเขินอายเล็กน้อยให้ชายหนุ่มล่ำพองใจว่าเสน่ห์ของเขานั้นได้ผลอยู่บ้าง ทารู้อีไม่ว่าเป็นแค่มารยาทผสมมารยาทที่หญิงสาววัยสามสิบห้าอย่างเธอชำนาญ ไม่ได้คิดจะตกลงไปในหลุมพรางที่เขาวางไว้เพื่อดักเธอ

เจิงเจินหลง ชายหนุ่มวัยยี่สิบแปดปี นักธุรกิจไฟแรงที่ฮอตมากในขณะนี้ มีความมั่นใจในตัวเองสูงและมีความคิดด้านบวกที่สาว ๆ ต้องลุ่มหลง เว่ยมีเอ็งพบกับเขาคั้งแรกในงานแต่งงานของเพื่อนสนิทผู้เป็นเจ้าสาว ซึ่งเขาก็มาในฐานะเพื่อนสนิทของเจ้าบ่าว

ในวันนั้นเพียงเพราะเธอรับช่อดอกไม้จากเจ้าสาวได้ เขาจึงสนใจเธอ นี่คือนี่สิ่งที่เขาบอกเว่ยมีเอ็งในช่วงแรกๆ ที่พยายามจะขอคบ จนเวลาล่วงเลยมาห้าเดือนแล้วหนุ่มหล่อหน้าหวานผู้ยิ้มเก่งคนนี้ก็ยังไม่ยอมเลิกตามติด

“สุราดอกท้อสักแก้วไหมคะ” เว่ยมีเอ็งเอ่ยเชิญชวนพลางผายมือไปด้านในร้าน เจิงเจินหลงมองตามมือของเธอแล้วยิ้มกว้างกว่าเดิมด้วยความยินดี

“ผมรอค่านี้อยู่เลยครับ” เจิงเงินหลงมองเว่ยมีอิง หญิงสาวมาดมั่นผู้เป็นเจ้าของกิจการร้านสุราย้อนยุคที่โด่งดังในตอนนั้น

เธออายุสามสิบห้าปี มีรูปร่างสะอิดสะเอ้ง แต่งกายสุภาพน่านับถือ ทั้งยังมีใบหน้าสวยหวานที่เปี่ยมเสน่ห์ ริมฝีปากอวบอิ่มรับกับดวงตาเรียวคมน่าค้นหา บุคลิกสุขุมแฝงความเย่อหยิ่งหน่อยๆ หากเขาไม่เอ่ยเย้าบ้าง เธอคงจะไม่ชวนเขาคูยเช่นนี้ เธอเหมาะสมกับตำแหน่งสาวคานทองที่พิชิตยากจริงๆ

ลักษณะของร้านเว่ยมีอิงทำให้นึกถึงฉากโรงเตี๊ยมในยุคโบราณที่รองรับชนชั้นมีระดับ การตกแต่งด้านในเน้นกลิ่นอายเก่าแก่เพื่ออรรถรสในการดื่มสุรา

ทุกชั้นมีลานกว้างที่ปลูกต้นเหมย มีสระน้ำใสกระจ่างที่ปลาการ์ปหลากสีแหวกว่ายละลานตา กระตุ้นให้นึกอยากเป็นนักปราชญ์ท่องบทกวี โคมไฟสีแดงห้อยพู่ที่แขวนตามมุมต่างๆ ของร้านส่องแสงนวลตา กายานหอมช่วยสงบจิตใจ อันพึงชาน อีกทั้งพนักงานของร้านก็แต่งชุดโบราณทุกคน ไม่เว้นแม้แต่ผู้ตบตอนที่ต้อนรับลูกค้า ยังมีกลุ่มนักดนตรีบรรเลงบทเพลงเพื่อให้ผ่อนคลาย ทุกส่วนของร้านล้วนให้กลิ่นอายย้อนยุคอย่างแท้จริง และมีเพียงหนึ่งเดียวในทางใจ

“ตอนนี้มีร้านลอกเลียนแบบเปิดแข่งกับร้านเว่ยมีอิง นี่เป็นปัญหาใหญ่เลยที่เดียวครับ” ขณะที่นั่งลงบนเบาะรองนั่ง เจิงเงินหลงก็เปิดประเด็นทันที เขามองใบหน้าขาวเนียนที่ยังคงยิ้มบาง พังคำถามเขาด้วยท่าที่สบายๆ ไม่แสดงอาการตกใจหรือกังวลให้เห็น คาดว่าเธอคงรู้ช้านี้ก่อนแล้ว

ร้านเว่ยมีอิงมีชื่อเสียงได้ภายในสามเดือน ด้วยอาหารพื้นบ้านที่ได้พ่อครัวยอดฝีมือ และรสชาติสุราอันเลิศล้ำจากฝีมือเธอ ที่แค่ได้กลิ่นหอมก็ชวนให้จินตนาการถึงรสชาติจนกระหายอยากดื่มไม่รู้จักจบสิ้น ผสมกับบรรยากาศย้อนยุคทำให้เกิดความหลงใหลอย่างคาดไม่ถึง เป็นร้านที่ตอบโจทย์คนสมัยนี้อย่างมาก

ที่พิเศษยิ่งกว่าคือจะปิดร้านเมื่อมีคนนั่งเต็มตามจำนวนที่นั่ง เพื่อให้พวกเขาได้ซึมซาบกับบรรยากาศและสุราของเธออย่างไม่มีรีบเร่ง แม้ต้องจ่ายแพงสักหน่อย แต่ก็คุ้มค่ามาก

เจิงเงินหลงไม่ปฏิเสธทุกคำกล่าวชมของคนที่มาสัมผัสร้านสุราเว่ยมีอิงแล้วตราตรึงใจจนไม่อาจลืม เขาเองก็เหมือนลูกค้าคนอื่นๆ เพียงแต่มีเป้าหมายพิเศษกว่า

“มีสถานที่ให้ลูกค้าได้เลือกเพิ่มขึ้น ฉันจะคิดว่าเป็นปัญหาได้ยังไงกันคะ”

การลอกเลียนแบบอาจจะสร้างความเข้าใจผิด อย่าลืมนะว่าทั้งร้านและสุราของเธอไม่มีชื่อเสียงมาก คนที่รอคอยจะได้ลิ้มรสสุรานั้นที่เล่าลือกันปากต่อปากจนต้องเดินทางมาไกลจากต่างเมือง แล้วพบว่าถูกหลอกด้วยความเหมือนก็คงจะอารมณ์เสียไม่น้อย

เธอไม่จำเป็นต้องเดือดร้อน เพราะพวกลูกค้าที่เสียหายจะเรียกร้องความยุติธรรมให้เธอ พวกเขาจะกระจายความไม่พอใจไปในโลกของโซเชียล ทำให้ร้านของเธอยิ่งเป็นที่รู้จัก ส่วนร้านที่ลอกเลียนแบบก็จะอยู่ได้ไม่นาน และต้องปิดตัวไปเนื่องจากถูกกระแสต่อต้านโจมตี

ถ้าถามว่าเธอหนึ่งเดียวกับเรื่องนี้หรือ ก็ไม่ใช่เสียทีเดียว ชีวิตผ่านมาถึงวัยสามสิบห้าปี เว่ยมีเอ็งมองสถานการณ์นี้ได้ชัดเจนและไม่วิตกกังวลกับเรื่องนี้จริงๆ “สุราดีเยี่ยมไม่กลัวตรอกกลิ้ง”

ในดวงตาของชายหนุ่มสะท้อนแววชื่นชอบอย่างไม่ปิดบัง มีความมุ่งมั่นในการจับมากยิ่งขึ้น เมื่อมีเพชรงามอยู่ตรงหน้า มีหรือที่เขาจะยอมปล่อยให้หลุดมือไปได้... เพียงแต่...

“คุณหมักสุราด้วยตัวเอง ผมอยากชมสถานที่ที่คุณหมักสุราได้ไหมครับ”
เจิงเงินหลงเอ่ยเสียงทุ้มด้วยความตื่นเต้น พลังมองเว่ยมีเอ็งด้วยความหวัง เขายิ้มมีเสน่ห์ ผนวกกับใบหน้าหล่อหวานน่ามองนั้น ยิ่งละลายตาไม่ได้ เว่ยมีเอ็งทำเพียงยิ้ม พนักงานก็นำกาสุรากับจอกมาเสิร์ฟ กลิ่นหอมที่ออกมาจากพวยกาตึงความสนใจของชายหนุ่ม เขากลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว รู้สึกว่าลำคอแห้งผาก ต้องการดื่มสุราที่ส่งกลิ่นหอมรัญจวนใจสักอีกให้ชื่นใจ แต่ก็ไม่ลืมเรื่องที่คุยค้างกันไว้ซึ่งเธอยังไม่ได้ให้คำตอบ

ริมฝีปากแดงคลี่ยิ้ม แววตาพลันเปลี่ยนเป็นเย็นชา เว่ยมีเอ็งค่อยๆ เอ่ยประโยคที่ชายหนุ่มเฝ้ารอคอย “ฉันมีสูตรลับค่ะ”

เว่ยมีเอ็งขอกระดาษกับปากกาจากพนักงาน ก่อนจะเขียนบางอย่างลงบนกระดาษแล้วส่งให้เจิงเงินหลง อากัปกริยาดูเนิบนาบนุ่มนวลแต่ชวนมอง รอยยิ้มมุมปากกตลึกลงมากขึ้น

“ร้านของคุณจะได้ขายดีขายนานเหมือนร้านของฉันยิ่งงั้นละคะ... คุณ

เจิง”

ความตื่นตระหนกแวบผ่านดวงตาชายหนุ่มอย่างรวดเร็ว ใบหน้าหล่อเหลา นั้นยังคงประดับรอยยิ้ม ยังรักษาท่าทางปกติไว้ได้อย่างน่าชื่นชม เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย ยามมองรอยยิ้มของเว่ยมีอิงที่รู้สึกคล้ายคมมีดมากกว่าบุปผางามที่เชิญชวนให้รื่นเริงใจ

“คุณเป็นนักธุรกิจที่มีเบื้องหลังฉาวโฉ่ ที่ทำอยู่จนร่ำรวยไม่ใช่เพราะลอกเลียนแบบคนอื่นหรือคะ ฉันจะชื่นชมคุณยังไงดี ที่เจริญก้าวหน้าได้เพราะความคิดของคนอื่น” ได้เวลาเชือดไก่ตัวนี้แล้ว เว่ยมีอิงยังคงวางตัวปกติ เพียงแค่คำพูดนุ่มๆ ประกอบกับแววตาจริงจังและรอยยิ้มบาดลึกนั้น เธอก็เหมือนต้นไม้ใหญ่ที่ยากจะโค่นล้ม

“ฉันไม่ใช่เด็กสาวเมื่อวานซึ่งจะหลงไปกับรอยยิ้มและใบหน้าที่หล่อๆ ของคุณนะคะ ฉันมองออกถึงผลประโยชน์ที่คุณอยากได้สะท้อนผ่านแววตากับคำพูดของคุณ โดยที่คุณอาจจะไม่รู้ตัว และถ้าจะถามว่าฉันรู้ได้ยังไง คงไม่ต้องให้ฉันนั่งดูลักฐานที่พิสูจน์ได้ทางกฎหมายออกมาเปิดโปงคุณหรอกนะคะ”

เขาเข้าหาเธอเพราะผลประโยชน์ตั้งแต่ต้น มีหลายครั้งที่เขาสนใจธุรกิจของเธอมากเกินไปเพราะจะได้กอบโกยเงินทอง จนพยายามจะล้วงข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับร้านและสุรา

เว่ยมีอิงจึงบอกไปบางส่วนเพื่อดูก้าวต่อไปของเขา จนกระทั่งมีร้านเหมือนกันมาเปิดแข่ง เธอตามสืบเรื่องราวถึงต้นตอเบื้องหลังก็พบว่า เป็นเขาจริงๆ นี่คือการโลภที่ปิดไม่มิด

“อยากได้สูตรลับไม่ใช่หรือคะ” เหมือนให้ทานสัตว์ เว่ยมีอิงมองใบหน้าที่ซีดลงของเจิงเงินหลง “ฉันไม่ได้หวังวิชา ถ้าคุณแน่ใจว่าร้านคุณจะดังและกอบโกยกำไรได้มากกว่าร้านของฉัน”

‘เพราะลักฐานลอกเลียนแบบที่คุณทำ ฉันจะเปิดโปงในภายหลัง ตอนนี้อย่าให้คุณลอยอยู่สูงๆ นะดีแล้ว ตอนตกลงมาจะได้เจ็บจนกระดูกหักเลือดปางตาย’

เธออาจจะคิดว่าเป็นการให้ทานหรือร่วมยินดีกับคนที่ลอกเลียนแบบเธอด้วยชื่อว่า ‘สุราดีเยี่ยมไม่กลัวตรอกลึก’ แต่ก็มีข้อยกเว้นกับคนบางจำพวก ซึ่งเขาอยู่ในข้อยกเว้นของเธอพอดี ปล่อยคนชั่วหน้าหนาแบบนี้ไปเจริญรุ่งเรืองบน

ความทุกข์ของคนอื่นต่อคงไม่ใช่เรื่องดี

“คุณร้ายกว่าที่ผมคิด” เจิงเงินหลงปรบมือให้เว่ยมีอิ่ง ตอนนี่ที่เขาจิตใจไม่ใช่แค่สูตรลับสูตรหมักของเธอแล้วสิ

เว่ยมีอิ่งยิ้มเย็นชา ดูการแสดงอันยอดเยี่ยมของชายผู้นี้ต่อด้วยความสะอิดสะเอียน เขายิ้มไปรยเสน่ห์พิลาทงหีบสูตรลับสูตรของเธอไป แววดาฉายความยินดีคล้ายยับยั้งทางอ้อม

“คุณเชื่อใจฉัน?” เมื่อเห็นเขาหีบสูตรไปโดยไม่ขบคิดและไต่ตรอง หญิงสาวก็อดเลิกลืมมองด้วยความสงสัยไม่ได้ “...อาจจะเป็นสูตรปลอม”

“เพื่อนของคุณเล่าให้ผมฟังว่าคุณเป็นคนที่ตรงไปตรงมา น่านับถือ คำไหนคำนั้น ถ้าคุณให้สูตรมา ผมเชื่อว่า คุณจะใจดีให้ผมเจริญรอยตามธุรกิจของคุณ”

‘ไก่อ่อน!’ เว่ยมีอิ่งก่นดำในใจ แต่ภายนอกยังคงยิ้มแยม เธอไม่จิตใจหรือโกรธเคืองที่เขา ‘จะเจริญรอยตาม’ ธุรกิจของเธอ

ทั้งคู่ยังคงนั่งจิบสุราดื่มด่ำกับบรรยากาศเหมือนคู่รักหวานชื่น จวบจนถึงเวลาเธอก็ส่งเขากลับ แล้วยืนอยู่ตรงระเบียงชั้นสอง มองไปยังชายหนุ่มสุดหล่อหน้าหวานที่โบกมือพร้อมส่งยิ้มให้เธอ เมื่อเขาหันหลัง รอยยิ้มบนใบหน้าเว่ยมีอิ่งก็เปลี่ยนเป็นแสบด้วยความเย็นชาทันที

เธอจะรอดูความเจริญของเขา...

“ร้านจีนสิงถูกดำเนินคดีเพราะลูกค้าแจ้งว่าสุรามีพิษ ทำให้ห้องเสียและอาเจียนอย่างหนักจนต้องส่งโรงพยาบาล ตอนนี่มีผู้เสียชีวิตแล้วหนึ่งคน...”

ข่าวที่ประกาศอยู่ในโทรทัศน์ไม่ได้ทำให้เว่ยมีอิ่งขมวดคิ้ว เธอหีบลูกเซอร์รี่เชื่อมที่อยู่ในถ้วยแก้วขึ้นมาแล้วส่งเข้าปาก ลิ้มรสชาติหอมหวานด้วยความสุขสำราญใจ

ไม่ได้อยากให้มีคนตาย... สูตรที่ให้ไปนั้นเป็นของจริง แต่เจิงเงินหลงไม่มีความรู้และความเข้าใจในสูตรดีพอ เมื่อลูกค้าขึ้นชอบ กำไรก็เข้าร้านมากขึ้น เขาเป็นฝ่ายเกิดความโลภเอง ทำให้สุราที่มึกกลายเป็นยาพิษพรากชีวิตคน

ทว่า... เป็นสิ่งที่เธอรู้อยู่แล้วว่าต้องเกิดขึ้น

ร้านสุราจิ้นลิ่งใหญ่โตสวยงามกว่าร้านสุราของเธอมากนัก เมื่อรองรับลูกค้าได้มากกว่า ร้านสุราเว่ยมีอิงของเธอประสบภาวะวิกฤติในช่วงสี่เดือนที่ผ่านมา กำไรหดหายไม่น้อย ที่ร้านยังคงอยู่ได้เพราะลูกค้าประจำไม่เปลี่ยนใจไปร้านจิ้นลิ่ง วันนี้พวกเขาคิดถูกแล้วที่ไม่ออกใจสุราของเธอ

“เยว่เยว่ ฉันต้องการบออดีการ์ด” เว่ยมีอิงปิดโทรศัพท์ที่กำลังรายงานสถานการณ์อยู่ แล้วหยิบโทรศัพท์ที่มีถือขึ้นมากดเบอร์ของเพื่อนสนิท ตอนนี้เธอต้องการคนมาดูแลเพราะเงินหลงกำลังย่อยยับ เขาต้องสู้คดีและร้านที่กำลังจะล่มจม ทั้งยังมีหลักฐานที่เธอจ้างให้คนไปเผยแพร่เพื่อเพิ่มความโศคร้ายให้เขาอีก

ฮี้! ทั้งที่รู้ว่าเธอร้ายยังเชื่อใจกันอีก ไม่มีสักจะในหมู่นักธุรกิจที่ต้องแข่งขันกันหรอกนะ เงินหลงจะต้องโกรธแค้นและไม่ปล่อยเธอไว้แน่

“ฉันคิดว่าไว้อยู่แล้วว่าเธอจะต้องโทร. มาหาฉันเรื่องนี้” ปลายสายตอบกลับมาก่อนถอนหายใจด้วยความเหนื่อยหน่าย เต่าไม่ยากกว่าต้องรู้ต้นสายปลายเหตุทั้งหมดแล้ว

“ที่จริงฉันไปแจ้งความไว้แล้วหากมีอะไรเกิดขึ้น แต่ฉันก็อยากมีบออดีการ์ดไว้ และเธอต้องหาเบอร์ติดต่อมาให้ฉันด้วย”

“เธอไม่เชื่อใจฉันหรือ มีอิง”

“ฉันไม่อยากให้เธอมีส่วนร่วมมากนัก สามีเธอเป็นเพื่อนรักกับเงินหลง ลืมแล้วหรือ”

“เงินหลงไม่คิดจะฆ่าเธอหรอก อย่าคิดมากเลย” เสียงทอดถอนใจจากปลายสายเผยความลำบากใจ

“ฉันจะโทร. กลับ” เว่ยมีอิงกวางสาย คิดว่าคงต้องหาบออดีการ์ดเอง ส่วนเยว่เยว่ก็นั่นตัดทิ้งไปได้ คงจะเข้าข้างเงินหลง เธอไม่ไว้ใจใครทั้งนั้น ระวังตัวไว้ดีที่สุด

“บ้าเอ๊ย! หรือฉันควรส่งคนไปจัดการเงินหลงก่อน”

การฆ่าคนไม่ใช่เรื่องดี แต่จะให้อยู่ในความหวาดระแวงก็ไม่ใช่เรื่องดีอีกเหมือนกัน เว่ยมีอิงเริ่มครุ่นคิดหาหนทาง

แจ้งความไว้ก็สมควร บออดีการ์ดก็ควรมี พิษยกรรมก็เขียนไว้เรียบร้อย

แล้ว หากเกิดเหตุไม่คาดคิดเธอจะได้ไม่พะวงหลัง หวังว่าเงินหลงจะไม่คิดทำอะไรใดๆ หรอกนะ เธอไม่ปฏิเสธว่าหวาดหวั่นใจนิดๆ แต่ก็เตรียมพร้อมรับมือด้วยความไม่ประมาท ต้องเสี่ยงทายกันแล้วล่ะว่าเขาจะเล่นงานเธอกลับหรือไม่

สอง

“นักธุรกิจเงินหลงถูกกลุ่มลูกค้าฟ้องร้องดำเนินคดี เมื่อไม่นานมานี้ มีการเผยแพร่ข้อมูลสำคัญในอีกหลายธุรกิจที่เขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง...”

อีกหนึ่งข่าวใหญ่สุดฮอตที่ไม่ว่าจะเปิดโทรทัศน์ไปช่องไหน ก็มีแต่การรายงานข่าวของนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงอย่างเงินหลงซึ่งเผชิญกับวิกฤติทางธุรกิจอย่างหนัก แน่ชื่อนว่าสิ่งที่เว่ยมีอิงทำลงไปเริ่มแสดงผลออกมาเรื่อยๆ เป็นเกมระหว่างเธอกับเงินหลง

หากเขาไม่คิดจะล้มธุรกิจของเธอด้วยการลอกเลียนแบบ เว่ยมีอิงคงจะไม่ยื่นมือไปจัดการเขา ภัยจวนตัวเช่นนี้จะนั่งนอนใจได้อย่างไร

กว่าร้านเว่ยมีอิงจะประสบความสำเร็จได้ เธอเองก็ผ่านความล้มเหลวมา นับครั้งไม่ถ้วนในการหมักสุรา การลงมือสร้างธุรกิจไม่ใช่ใช้เวลาแค่วันสองวันก็ประสบความสำเร็จ เธอจะไม่ยอมให้ใครมาทำลายร้านเว่ยมีอิงได้

เริ่มมีข่าวความสัมพันธ์ระหว่างเว่ยมีอิงกับเงินหลงออกมาเรื่อยๆ หญิงสาวจึงต้องโพสต์ข้อความลงในเว่ยปู้ เว็บไซต์ยอดนิยม ข้อความที่แสดงความเห็นใจให้เงินหลงผ่านพ้นอุปสรรคไปได้มีคนเข้ามาแสดงความคิดเห็นมากมาย แม้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะยังคงคลุมเครือ แต่ก็มีกรกล่าวถึงการไปมาหาสู่บ่อยครั้งของชายหนุ่ม หากกล้าคิดทำอะไรเธอ เขานี้ละจะถูกสงสัยเป็นคนแรก

‘คุณเป็นผู้หญิงที่ดีที่สุดในชีวิตของผม’

มีการแก้กมาที่เวย์ปั๋วของเธอ หญิงสาวอดทำสีหน้ารำคาญไม่ได้ที่ต้องมาเกี่ยวข้องกับผู้ชายคนนี้ แต่ในเมื่อเดินเกมมาถึงขั้นนี้แล้วก็ถอยไม่ได้

หากเขาคิดจะใช้แผนดึงเธอไปร่วม ว่าร้านสุราของเขาเป็นหุ้นส่วนเดียวกัน ละก็ ไม่มีทาง เว่ยมีอิงเช็กดูกล้องวงจรปิดจากร้านสุราผ่านโทรศัพท์มือถือ และสนทนากับรองผู้จัดการร้านในวีแชต ตอนนี้อยู่ที่ร้านไม่ได้รับผลกระทบ มีแต่จะยิ่งเจริญรุ่งเรืองกว่าเดิม ทว่าชาวดีนี่ก็ไม่อาจปิดความกังวลที่เธอมีได้หมด

วันนี้ลมค่อนข้างแรง เว่ยมีอิงออกจากบ้านโดยให้บอดีการ์ดขับรถให้ ช่วงนี้หากต้องออกไปข้างนอกเธอจะให้คนติดตามไปสองคน และอยู่เฝ้าบ้านอีกสองคน เธอไม่ไว้ใจเงินหลง จึงต้องจ้างคนมาดูแลตามติดเธอทุกฝีก้าวเช่นนี้ จนกว่าเรื่องจะคลี่คลาย ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่เธอมีปัญหาใหญ่ระดับชาติกับนักธุรกิจหนุ่มที่กำลังรุ่งเรือง

บางครั้งไม่ได้อยากหาเรื่อง แต่ก็มีเรื่องมาใส่ตัวอยู่ดี อยู่ในวงการธุรกิจก็ต้องมีปัญหากับคนอื่นเข้าสักวัน

...

เว่ยมีอิง : แม่คะ หนูจ้างนายโต่วไว้แล้ว หากมีปัญหาอะไรที่เงินหลงโยนมาทางร้านสุราของเรา เขาจะเป็นคนช่วยจัดการให้เอง แม่ไม่ต้องห่วงนะคะ ปัญหาทุกอย่างหนูรับมือได้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

...

ระหว่างนั่งรถไปยังสถานที่หมักสุรานอกเมือง เว่ยมีอิงรู้สึกสังหรณ์ใจ จึงส่งข้อความหาแม่ก่อน

เงินหลงไม่ได้มาหาเธอ ตอนนี้อยู่ที่ร้านสุราจะยังไม่มีการที่คุกคาม แต่คนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะ รู้ดีว่าเขาเป็นเพียงพิวน้ำสงบเพื่อหลอกตา ทว่าซ่อนคลื่นใหญ่ไว้

“ขับรถให้เร็วขึ้นอีกหน่อย ฉันจะไปให้ถึงก่อนเที่ยง” เว่ยมีอิงสั่งคนขับรถให้เร่งความเร็วขึ้นด้วยใจที่ร้อนรน อยากจะไปดูสุราที่หมักไว้ เพราะก่อนหน้านี้ น้องชายโทะ มาบอกว่ามีปัญหา เธอจึงอยากจะไปดูแล้วแก้ไขปัญหานั้นเอง

ครี๊ด... ครี๊ด...

เสียงโทรศัพท์มือถือลั่น เว่ยมีอิ่งรีบกดรับสาย เสียงทุ้มของผู้ชายดังขึ้น
“พี่ใหญ่มาใกล้ถึงหรือยัง”

“มีอะไรเร่งด่วนหรือ” เว่ยมีอิ่งถามกลับด้วยความสุขุม แม้น้ำเสียงของ
ปลายสายจะตื่นตระหนกมาก

“เจิงเจินหลงเจอโรงงานของเราแล้ว คิดจะให้พวกเราล่มจมไปด้วย” แม้
จะคุมน้ำเสียงให้ร่อนร่นน้อยลงแค่ไหน แต่เว่ยตี้ก็มีความสุขไม่ถึงครึ่งของพี่สาว

“เจิงเจินหลงคิดจะทำอะไรก็ปล่อยเขาไป นายต้องใจเย็น เกลี่ยกล่อมเขา
ก่อน ยื้อเวลาไว้ พี่จะรีบไปให้ถึงเร็วที่สุด ไม่ต้องกลัว โรงงานชอนกล่องวงจรมี
ไว้ หากเกิดปัญหาหรือเจิงเจินหลงคิดจะทำอะไรไม่ดี ภาพจะส่งไปถึงตำรวจ
มือถือของแม่และของนายโต้ว แต่นายห้ามพูดเรื่องนี้”

“พี่ใหญ่ รีบมานะ”

“ได้” เว่ยมีอิ่งตอบอย่างหนักแน่น

เว่ยตี้สบายใจมากขึ้น จึงกดวางสายไปทันที

เจิงเจินหลง ที่เห็นนายก็หาโรงงานหมักกลั่นสุราของฉินเจ้อแล้ว แต่อย่า
คิดว่าจะทำอะไรฉันได้

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเพราะความชั่วของเขาเองทั้งนั้น จะโทษคนที่ทำเพื่อ
ปกป้องตัวเองอย่างเธอได้อย่างไรกัน เว่ยมีอิ่งรีบเปิดดูภาพที่ถ่ายจากกล้อง
วงจรปิดในโรงงาน ซึ่งเจิงเจินหลงมีสีหน้าไม่ค่อยดี เขายืนอยู่หน้าโรงงานของเธอ
พร้อมกับผู้ชายจำนวนหนึ่งที่ตั้งใจจะมาข่มขู่น้องชายเธอ

เขาคงจะหมดความอดทนแล้วที่ทำอะไรเว่ยมีอิ่งไม่ได้ นอกจากวิธีนี้ ที่แท้
เธอก็เข้าใจผิดว่าเธอจะฉลาดกว่านี้ หญิงสาวรีบติดต่อตำรวจให้เร่งเดินทางไป ถ้า
เขาคิดจะเผาโรงงานหรือทำร้ายเว่ยตี้ ไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง เว่ยมีอิ่งไม่คิดปล่อย
ให้เขามีชีวิตสงบสุขแน่ เธอเก็บภาพจากวงจรปิดไว้เป็นหลักฐาน แล้วเขียน
ข้อความส่งไปให้เว่ยตี้

...

เว่ยมีอิ่ง : บอกให้เขากลับไปซะ หากไม่ไป เขาก็จะไม่รอดพ้นจากปัญหา
มากมายในตอนนี้อย่างแน่นอน

...

ขณะที่เธอกำลังจจดจ่อกับโทรศัพท์มือถือ แสงสว่างด้านนอกก็เกิดการเปลี่ยนแปลง เหมือนมีใครเอาผ้ามาปิดแสงจากดวงอาทิตย์ ทำให้เกิดความมืดสลัวในเวลากลางวัน เว่ยมีอิงมองท้องฟ้าแล้วก็อดแปลกใจไม่ได้

เพียงพริบตาที่เกิดสุริยุปราคา ดวงอาทิตย์ถูกบดบังจนกลายเป็นสีดำเต็มดวงและยาวนานกว่าทุกครั้ง แต่เรื่องสำคัญที่รออยู่ทำให้เธอไม่มีอารมณ์ชื่นชมปรากฏการณ์นี้ได้ เว่ยมีอิงรีบเก็บรวบรวมหลักฐานและข้อความไว้เพื่อช่วยเหลือน้องชายกับแม่ในภายหลังหากเกิดอะไรขึ้นกับเธอ

มีเสียงสังหรณ์ที่เริ่มชัดในความรู้สึกจนหญิงสาวแอบหวาดกลัว
เอี้ยด...!

เสียงเบรกรถดังขึ้นบาดแก้วหู ยางเกิดประกายไฟเมื่อเสียดสีกับพื้นถนนอย่างรุนแรง ไม่นานที่เว่ยมีอิงจะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น รถก็หมุนควงเป็นวงกลมแล้ว บอติการ์ดทั้งสองคนรีบควบคุมสถานการณ์ แต่รถก็ยังไม่หยุดหมุน

“เกิดอะไรขึ้น!” เว่ยมีอิงตะโกนเสียงดัง
“มีบางอย่างตัดหน้ารถครับ”

ด้วยความเร็วของรถและจังหวะที่มีบางอย่างตัดผ่าน ทำให้คนขับรถเหยียบเบรกร่วมหกพวงมาลัยรถหลบกะทันหันด้วยความตกใจ เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงควบคุมรถได้ยากมาก

เว่ยมีอิงหลับตาแน่น ทำใจแล้วว่าไม่จำเป็นต้องเกิดอุบัติเหตุได้แต่ภาวนาให้อุบัติเหตุนั้นไม่ร้ายแรงมาก ให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อเพื่อน้องกับแม่

บนพื้นถนนมีรอยยางเป็นทางยาว ขณะนั้นหญิงสาวคิดถึงแม่กับน้องชาย เธอรีบตั้งรหัสล็อกมือถือไว้แล้วเก็บใส่กระเป๋าหนังพร้อมกดไว้แน่น

ไม่รู้วารถพลิกคว่ำไถลไปชนต้นไม้ริมทางได้อย่างไร กลิ่นน้ำมันรถลอยคลุ้ง ได้ยินเสียงน้ำหยด หูอื้อทั้งสองข้าง ศีรษะเจ็บแปลบๆ และมึนงง ในสมองขาวโพลน กลิ่นคาวจากเลือดที่ไหลออกมาจากจมูก ภาพที่เห็นมีเพียงถนนกลับหัวและเศษกระจกแตกเกลื่อนกลาด

เว่ยมีอิงใช้แรงทั้งหมดที่มีโยนกระเป๋าออกไป เธอพยายามจะคลานออกไปให้ได้ แต่ขาดันติดกับรถ ดวงตาเริ่มมีหยาดน้ำคลอ แสบจุก ขณะนั้นไม่มีความหวังกับอุบัติเหตุครั้งนี้

ก่อนที่สติสัมปชัญญะจะค่อยๆ เลือนหาย เว่ยมีอิงอ่อนวอนต่อโซคชะตา เป็นครั้งแรกให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อเพื่อช่วยดูแลแม่กับน้องชาย ชีวิตของพวกเขาสองคนมีแค่เธอที่เป็นเสาหลักของครอบครัว

ไฟลุกท่วมรถ เพียงพริบตาก็เกิดเสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่น รถที่สัญจรผ่านรีบจอดห่างแล้วโทร. แจ้งเหตุ

“ว้าย! สุหยิน”

เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้น รถม้าเคลื่อนไปด้วยความเร็วผิดปกติ เนื่องจากม้าที่กำลังหือตะบึงไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่งจนควบคุมไม่ได้ กระทั่งคนบังคับรถม้าซึ่งเชี่ยวชาญยิ่งจึงเฝ้าม้าให้หยุดไม่ได้ ความสิ้นหวังก่อเกิดเป็นความตื่นตระหนก ม้าลากตัวรถมุ่งสู่ทางที่มีเหวลึก

“ແ່แล้ว!” คนบังคับรถม้าเบิกตาโพลง เมื่อเห็นหายนะอยู่ตรงหน้า ความรักตัวกลัวตายทำให้เขาไม่คิดถึงสิ่งใด นอกจากหาจังหวะกระโดดออกไปให้พ้นแม่ต้องเจ็บปวดไปทั้งร่างก็ยอม ทั้งให้ผู้ที่อยู่ในรถม้าต้องเผชิญกับความเป็นความตายตามยถากรรม

สองนายบ่าวออกันขวัญแขวนอยู่ในรถม้า รับรู้เพียงแรงสั่นสะเทือนที่ทำให้อวัยวะภายในบอบช้ำไปหมด สถานการณ์เช่นนี้ผู้ที่มิไหวพริบเอาตัวรอดคือสาวใช้ ตัดสินใจพุ่งตัวกระแทกประตูรถม้าออกไปด้วยความกล้าหาญที่มีแรงรักตัวกลัวตายช่วยขับเคลื่อน

หญิงสาวผู้เป็นเจ้านายเห็นเช่นนั้นก็ตกใจร้องไห้ ทั้งโกรธทั้งกลัว ความรู้สึกปนเปไปหมด จนผลอกัดริมฝีปาก เมื่อได้กลิ่นคาวเลือด นางก็กอดตัวเองแน่น มองประตูที่เปิดทำคามกล้า

ท้ายที่สุดแล้วคนเหล่านี้ยังชี้ขี้ลาดอย่างนางกลับหลับตาแน่น คิดอย่างไรงมเพื่อรอคอยปาฏิหาริย์ จนไม่รู้ตัวว่าตกเหวไปพร้อมกับรถม้าแล้ว

ร่างเล็กกระแทกกับผนังรถม้าจนเจ็บระบมไปหมด เสียงกรี๊ดร้องดังมาแต่ไกล หญิงสาวกระเด็นออกจากรถม้ากระแทกพื้น ก่อนจะกลิ้งไปบนพื้นหินดินกรวดผ่านสิ่งกีดขวางมากมาย เจ็บปวดราวกับถูกทุบด้วยไม้หนาสามซุนซ้ำแล้วซ้ำเล่า โลกทั้งใบหมุนเป็นวงกลม สายตาพร่ามัว ตกอยู่ในอาการมึนงง วิงเวียน

ศิระระ สมองขาวโพลน ลัญชาตฤณเอาตัวรอดทำให้นางพยายามหาที่เหนี่ยวรั้ง
เมื่อไม่พบสิ่งใด หัวใจที่แขวนค้างอยู่กลางอากาศก็ร่วงลงพร้อมกับร่าง
หมดสิ้นความหวัง รับรู้เพียงความเจ็บและความรู้สึกกลัวในใจ
'สวรรค์! ให้ข้ามีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยเถิด ข้าอยากดูแลท่านแม่...'

เมื่อรับรู้ชะตากรรมหนึ่ง นางเคยคิดว่ายามที่ความตายอยู่ตรงหน้าจะต้องนึกถึง
เขาเป็นคนแรก ทว่าตอนนี้ที่นางตระหนักได้กลับแตกต่าง พบว่าความคิดก่อน
หน้าเป็นแค่ความหลง อยากรักษา ไม่ใช่ความรักสักเท่าไหร่ เพราะมีเพียงใบหน้า
ของมารดาเท่านั้นที่ตนคิดถึงในช่วงแห่งความเป็นความตายนี้ และวาดหวังจาก
ส่วนลึกของใจ ให้สวรรค์รับฟังต่อเสียงอ้อนวอนของมนุษย์คนหนึ่งอย่างนางด้วย
ดวงตาแดงก่ำที่ฉ่ำด้วยหยาดน้ำซ่านมองดวงอาทิตย์ แล้วยกมือป้องตาที่
แสงเจิดจ้านั้นถูกบางสิ่งเคลื่อนเข้ามาบัง เหลือเพียงแสงวงแหวนสีขาวที่สว่าง
จ้าล้อมเงามืดดำใน แสงสว่างไสวบนท้องฟ้าถูกกลืนหายไป ร่องรอย นำพาโลก
เข้าสู่ความมืดมิด

สองห้วงเวลาซ้อนทับ กลางวันกลายเป็นกลางคืน โลหิตไหลลงมาตาม
ใบหน้าของนางช้าๆ ดั่งถึงน้ำหยดกำหนดเวลา โลหิตสังเวจรณี ดวงตาคู่สวย
เปิดค้าง ลมหายใจแผ่วค่อยๆ เลือนหาย...

ความรู้สึกแรกที่เข้ามาทักทายคืออาการปวดศิระระแทบจะระเบิด รวากับ
ถูกตะปูแหลมคมนั้นร้อยเผาไฟจนแดงฉานตอกเข้ามาและฝังอยู่เช่นนั้น เธอ
กัดฟันอดทน คิดอยากจะยกมือขึ้นกุมขมับ ทว่ากลับสะดุ้งเฮือก แม้แต่จะกระดิก
นิ้วยังเจ็บแปลบจนพุ่งขึ้นสมอง ร่างกายทุกสัดส่วนปวดร้าวไปหมด เจ็บจนอยาก
จะร้องก็ทำไม่ได้ มีเพียงน้ำตาที่ระบายได้โดยไม่ต้องออกแรง

เป็นครั้งแรกที่เธอประสບอุบัติเหตุสาหัส เธอสูดลมหายใจเข้าลึกแล้ว
ค่อยๆ เปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้น เมื่อพบแต่ความมืดมิดร่วมกับอาการแสบ
ร้อนที่กระบอกตา ก็กะพริบตาช้าๆ เฟงมองตึ่ๆ อีกครั้ง ในตอนนี้หัวใจเธอเต้น
ระรัวมาก เพราะกลัวว่าจะสูญเสียการมองเห็น ยิ่งนึกถึงภาพเหตุการณ์อุบัติเหตุ
ที่ยังติดตาก็ยิ่งอยากจะสงบอารมณ์นี้ได้

แม้การเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อยจะกระทบกระเทือนความบอบช้ำไปทั้ง

ร่าง เธอก็ไม่สน พยายามขยับตัวอีกครั้ง จึงพบว่าสองแขนคล้ายแนบชิดกับอะไร
แข็งๆ เหมือนนอนอยู่ในที่คับแคบ กอปรกับได้กลิ่นไม้ก็อดคิดไม่ได้ว่าอาจจะ
กระเด็นมาอยู่ในโพรงไม้ แต่แล้วก็ต้องตัดความคิดนั้นไป เพราะเหมือนเธอจะ
ได้ยินเสียงคนสนทนากันแว่วๆ อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล

หมายความว่าเธอต้องอยู่ในอะไรสักอย่าง และไม่ได้ตาบอด!

เว่ยมีอิงถอนหายใจอย่างโล่งอก สิมตาขึ้นในความมืดมิด เธอไม่ชอบความ
มืดสักเท่าไร แล้วก็ความรู้สึกคับแคบอันน่าอึดอัดนี้ด้วย มันทำให้เธอหงุดหงิด
มากขึ้นเรื่อยๆ ลางสังหรณ์บางอย่างบอกเธอว่าสถานการณ์เช่นนี้ผิดปกติ จึงยื่น
มือไปด้านบน มือสัมผัสถึงเพดาน มะ...ไม่สิ มันไม่เหมือนเพดาน เธอเบิกตา
กว้าง

นี่มัน... นี่มันเหมือนโลง! ความคิดนี้กระตุ้นให้หัวใจเต้นแรงกว่าเดิมหลาย
เท่า “ชะ...ช่วย”

เธอร้องเรียก เสียงที่เปล่งออกมาทั้งเบาและแหบแห้งราวกับผิวกระดาษ
ทราย ตระหนกได้ว่าลำคอแห้งผาก กลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก พอกลิ้นน้ำลาย
ได้นิดหนึ่งก็คล้ายมีเม็ดเหนียวผ่านผิวในลำคอให้ทรมานยิ่ง กระนั้นก็ไม่อาจทำให้
เว่ยมีอิงลดความพยายามสุดแรงที่จะเปิดฝาโลงออก เธอจดความเจ็บทั้งมวลไว้
แล้วกำหมัดทุบด้านบน ส่งสัญญาณให้คนได้ยินจนหมดแรง กระทั่งมีเสียงคน
เดินเข้ามาใกล้

“ยังไม่ตาย!”

“กรี๊ด...”

มีเสียงกรีดร้องระงมซึ่งน่าจะโกลาหลมากดังอยู่ด้านนอก แปลว่ามีคน
รับรู้แล้วว่าเธอยังไม่ตาย ดิจจริงฯ เว่ยมีอิงเงี้ยวฟูฟ่องอย่างร้อนใจ ตอนนั้นเริ่มหายใจ
ไม่ออกแล้ว ก่อนหน้าที่นี่ที่ตื่นขึ้นมาเพราะอากาศอันน้อยนิดภายในโลง กว่าจะ
ตระหนักได้ก็เกือบจะสายไปเสียแล้ว

เสียงเปิดฝาโลงทวีความหวัง เว่ยมีอิงยากจะระงับความดีใจที่มีคนมาช่วย
แสงจากด้านนอกลอดเข้ามาพร้อมกับอากาศเย็นที่ชวนให้หนาวสะท้าน ยิ่งเพ็ง
ผ่านความเป็นความตายมาหมาดๆ หัวใจก็ยังเหมือนลูกโป่งที่ล่องลอย ไม่รู้ว่า
หญิงสาวเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน ทันทีที่ฝาโลงหล่นลงบนพื้นก็รีบลุกขึ้นนั่งหอบ

หายใจ

“กรี๊ด... ฝิเว่ยฮูหยิน”

“รีบไปตามนักพรตปราบปีศาจมาเร็วเข้า!”

“รายงานท่านประมุข”

แต่แล้วก็ต้องชะงักค้าง ด้วยคำพูดของหลายคนดังเข้าหูชัดเจนเหมือนเพิ่งถอดที่อุดหูออก เว่ยมีอิงเลื่อนสายตาซ้าๆ ไปสลับกับดวงตาคมคู่อึ่งหนึ่งพอดี แล้วก็มองใบหน้าโดยรวมของชายหนุ่ม ทันใดนั้นก็รู้สึกคล้ายอยู่ในความฝัน พร้อมกับถูกดึงลงสู่หุบเหว ใบหน้าปลิ้นชืดขาวราวกับกระดาษ อ้าปากค้างค้นหาเสียงไม่เจอชั่วขณะ จนกระทั่ง...

“คุณเป็นใคร”

เว่ยมีอิงรวบรวมสติแล้วถามออกไปอย่างสุขุมปนความสงสัย มองชายหนุ่มที่แต่งตัวแปลกประหลาดไม่คุ้นตา ใบหน้าที่มีเหลี่ยมมุมชัดเจนนั้นคมคาย ให้นำเสียดายที่แม้ใบหน้าที่ซีกขวาจะดูดีมากแค่ไหน แต่ใบหน้าที่ซีกซ้ายที่มีรอยแผลเป็นน่าเกลียดน่ากลัวนั้นได้ทำลายรูปโฉมที่ควรสมบุรณ์แบบทั้งหมดของเขาไปครึ่งหนึ่ง

ไม่มีคำตอบจากริมฝีปากบางที่ปิดสนิทนั้น สีหน้าชายหนุ่มเย็นชามาก ยิ่งขับเน้นให้ส่วนของรอยแผลบนใบหน้าเด่นชัดและน่าสะพรึงกลัว กอปรกับเมื่อถูกดวงตาคมกริบดูจู่โจมตานั้นมองสำรวจด้วยท่าทางเฉยชา ก็ยิ่งยากจะอ่านความคิดเขา

คนไม่ยอมตอบก็ไม่อาจไปฝืนใจ เว่ยมีอิงละสายตาไปมองทางอื่นแทน แล้วก็ต้องอึ้งค้างอีกครั้ง อธิบายไม่ถูกกว่าภาพที่เห็นอยู่คือความฝันหรือความจริง

ทำไมทุกอย่างที่นี้ดูเหมือนย้อนยุค เด็กสาวในชุดจินโบรินที่แอบอยู่หลังประตูซุเซ็งอ้อมมองมาทางเธอด้วยท่าทีกล้าๆ กลัวๆ เว่ยมีอิงส่งยิ้มให้ พวกนางก็พากันกรี๊ดร้องแล้ววิ่งหนีกระเจิดกระเจิงไปทันที ไม่ทันที่จะได้ทำความเข้าใจเรื่องราวให้ดี ก็มีคนแปลกหน้าแปลกตากลุ่มใหญ่แห่เข้ามาพร้อมกับชี้หน้ากล่าวหา

“ปีศาจตนใดมาลึงร่างเว่ยฮูซ่าน!”

‘ฮะ?! เว่ย-ฮู-ซ่าน เฮอะ! นี่เป็นการเข้าใจผิดที่บ้าที่สุดเท่าที่เคยเจอมาเลย’

สาม

เว่ยมีอิงมองคนที่แหกกันมากลุ่มใหญ่ แม้สายตาคะพรัมัว แต่ก็ได้ประจักษ์ว่าไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ทั้งหมดล้วนมีหน้าตาไม่เป็นมิตรเลย คำพูดก็แปลกหู แตกต่างจากภาษาจีนกลางที่เธอเคยใช้ ทว่าน่าประหลาดที่กลับฟังเข้าใจเหมือนเธอเป็นคนที่นี่ ความสงสัยผุดขึ้นในหัว หลากหลายคำถามที่ยังไม่มีคำตอบ

เว่ยมีอิงหลุบตาลงจับพลัน สังเกตโลงศพแล้วก็ต้องประหลาดใจที่มีคนนำเธอมาใส่ในโลงศพไม้เปลือกบางหยาบๆ ที่ทำจากไม้เหลื่อใช้ หากร่างกายไม่บาดเจ็บ เธอคงฟังออกมาเองได้

คิดแล้วก็อดสู้อยิ่ง เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ กัดฟันกลั้นความเจ็บปวด ลุกขึ้นก้าวออกจากโลงศพไม้ด้วยความมึนงง ฝืนเท้าไม่มั่นคงพาให้ร่างล้มไปกองกับพื้น ชายหนุ่มไร้หัวใจที่อยู่ใกล้ที่สุดมองมาด้วยความเย็นชา กระนั้นเธอก็ไม่คิดตัดพ้อน้อยใจ ด้วยร่างกายกำลังส่งกระแสความเจ็บปวดและทรมานให้คิดสิ่งใดไม่ออก

สายตาดำลันเห็นแขนเสื้อของตนก็ต้องเบิกตากว้าง ยื่นมือไปจับชุดกระโปรงยาวซึ่งตัดจากผ้าเนื้อดีระดับหนึ่ง มีรอยเประอะเปื้อนดินโคลนเศษหญ้า ใบไม้และเลือดที่แห้งกรัง

“ไปตามนักพรตมาหรือยัง นางต้องไม่ใช่เว่ยซู่ชานแน่ เว่ยซู่ชานตายไปแล้ว ไม่มีทางจะฟื้นขึ้นมาได้”

เสียงเหล่านั้นเมื่อผ่านหูกลับดังหึ่งๆ คล้ายแมลงหวี่บินอยู่ใกล้ๆ ชวนให้รำคาญ ล้วนเป็นสตรีที่แต่งกายแตกต่างกันซึ่งบอกระดับฐานะของคนผู้นั้น พวกนางมีสีหน้าและท่าทางรังเกียจ สะท้อนความขยะแขยง สายตาแต่ละคนแหลมคมราวกับมีดที่จะทิ่มแทงให้เว่ยมีอิงทะเลพรุณ

“มีกระจกไหม” แค่วะโยคแรกของเธอก็ทำให้กลุ่มสตรีตรงหน้าพากันเบิกตากว้าง แล้วเริ่มโวยวายด่าทอ และพร้อมใจกันส่งสายตาที่เหมือนกำลังมองตัวประหลาดมาให้

เว่ยมีอิงยังคงสุขุม ประเมินสถานการณ์ตรงหน้าเพียงครู่ก็ตัดสินใจหันไปมองชายหนุ่มที่ช่วยเปิดฝาโลงศพให้ เพราะเหมือนจะเป็นเพียงคนเดียวที่ช่วยเธอจากความวุ่นวายที่น่าปวดหัวนี้ได้ ตั้งแต่แรกเขายังคงมองสำรวจเธอโดยไม่มีคำพูดใดๆ “มีกระจกไหม”

เว่ยมีอิงถามด้วยน้ำเสียงติดร้อใจ เวลานั้นอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ใบหน้าที่กึ่งหล่อเหลากึ่งอัปลักษณ์นั้นเรียบเฉยมากเกินไป สายตาของเขามองเธอหนึ่ง ไม่มีคำตอบหลุดออกจากปาก จนหญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่า... หรือเขาจะเป็นใบ้

เช่นนั้นก็มีแต่ต้องพึ่งตัวเองแล้ว เว่ยมีอิงพยายามลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล เมื่อยืนได้ก็ค่อยๆ ลากเท้าเดินสำรวจไปทั่วห้องช้าๆ โดยไม่ฟังเสียงนกเสียงกาจากเหล่าสตรีที่ยืนสนทนากันเป็นกลุ่มอย่างเคร่งเครียด จนได้ยินสิ่งที่น่าขันแว่วๆ ว่าจะรอนักพรตปราบปีศาจอะไรนี่ละ

เจอแล้ว! ห้องด้านในที่กั้นด้วยผ้าม่านมีคันท้องโลหะกลมวางอยู่บนโต๊ะ เว่ยมีอิงดีใจอย่างบอกไม่ถูก รีบคว้าหมอนด้านที่ถูกขัดจนเงาส่องดูสภาพตนเองทันที ชั่วพริบตาที่ภาพปรากฏขึ้น เธอคลายถูกสาปให้แข็งเป็นหินไปทั้งตัว

“นะ...นี่มัน... ใบหน้าของใคร!”

เว่ยมีอิงยกมือขึ้น ปลายนิ้วทั้งห้าสั่นขณะสำรวจใบหน้า ลองแสดงกิริยาต่างๆ ไม่ว่าจะเบิกตากว้าง ยกคิ้วหลิวตา ฉีกยิ้มกว้างแล้วหุบ ภาพที่สะท้อนกลับมาตรงกันทุกประการ

ใบหน้ากลมมนในคันท้องเป็นของเด็กสาวอายุประมาณสิบเจ็ด แก้มอวบ อิมมีรอยยิ้มเล็กๆ ทั้งสองข้าง ริมฝีปากนิตจมุขหน้อย ดวงตากกลมโตดูจิ้มมุข ขนตาหนาเป็นแพ คิ้วเข้มได้รูป ผิวขาวหมดจดเนียนละเอียด หากไม่มีรอยขีด

พกข้า้เขี้ยวม่วงบวมเป่งบนไบหน้าแล้วละก็ เด็กสาวคนนี้คงงามเพริศแพ้วมากที่เดียว

ช่างแตกต่างจากไบหน้าเดิมของเธอราวฟ้ากับเหว ไบหน้าของหญิงวัยสามสิบห้ากับไบหน้าเด็กมัธยมปลาย ความน่าเกรงขามน่านับถือหายไปหมด เหลือเพียงความไร้เดียงสาบนไบหน้าอ่อนเยาว์นี้

“เด็กคนนี่...” คือเว่ยซู่ซ่าน ชื่อที่คนเหล่านั้นเรียกตั้งขึ้นในหัวของเว่ยมีอิง เธอลองหยิกแขนตัวเอง ความเจ็บแปลบแล่นขึ้นสมอง รับรู้ว่าเป็นความเจ็บจริงๆ ไม่ใช่ความฝัน ในความฝันไม่มีทางที่จะเจ็บปวดได้ หญิงสาวกวาดตามองตนเองอีกรอบ เข้าใจแล้วว่าเด็กสาวคนนี้ก็ประสบอุบัติเหตุสาหัสเช่นเดียวกัน เพียงแต่ไม่ใช่โชคดีเหมือนเธอที่ได้มีชีวิตอีกครั้ง แม้จะเป็นร่างของคนในยุคโบราณก็เถอะ

‘เดี่ยวนะ? แบบนี้ก็เรียกว่าย้อนเวลามาในอดีตใช้ไหม’

เนิ่นนานกว่าจะขจัดความตะลึงลานออกไปได้ เว่ยมีอิงทวนชื่อของร่างนี้ซ้ำอีกครั้ง หากไม่มีความเกี่ยวข้องกันจะมาอยู่ในร่างคนอื่นได้อย่างไร แล้วเจ้าของร่างนี้ละหายไปไหน จะไปอยู่ในร่างของเธอหรือเปล่า...

แล้วแม่กับเว่ยตี้ละจะเป็นอย่างไร แม้จะเก็บรวบรวมหลักฐานและฝากคนที่ไว้ใจที่สุดไว้ แต่เว่ยมีอิงก็ยังอดรู้สึกหนักอึ้งห่วงงใจไม่ได้ที่เธอต้องมาอยู่อีกโลก ห่างไกลจากสองคนที่เธอรัก

“นางปีศาจอยู่ทางนี้เจ้าคะ” เสียงแหลมของสตรีตั้งขึ้น

เว่ยมีอิงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ หลับตาลรวบรวมสมาธิและอารมณ์ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ในเมื่อมีชีวิตก็ต้องดำรงและหาหนทางรอดให้ได้

คันฉ่องถูกลงที่เดิม เว่ยมีอิงมองหาเก้าอี้แล้วก็ทรุดตัวลงนั่งรอเผชิญหน้ากับกลุ่มสตรีที่เธอไม่รู้จักสักคน เมื่อย้อนกลับมาอยู่ในร่างคนอื่นก็ได้แต่ทำใจชั่วคราว รับมือกับสถานการณ์ตรงหน้าก่อน

‘นักพรตปราบปีศาจ’ ที่กลุ่มสตรีกล่าวถึงเดินนำหน้าเข้ามาอย่างมาดมั่น เว่ยมีอิงเห็นคนที่ถูกเชิญมาปราบปีศาจแล้วก็อยากจะทำอะไรทั้งที่ร่างกายอืดโรย แต่ก็ต้องเก็บอาการไว้

นักพรตปราบปีศาจที่ว่าวางท่าเคร่งขรึมราวกับสะสมตะบะมาเต็มเปี่ยมไม่

หวาดหวั่นภูตผีปีศาจตนใดทั้งนั้น เมื่อเห็นว่าศพมีชีวิตขึ้นมา นั่งอ่อนกำลังอยู่บนเก้าอี้ก็ได้ใจ ชี้นิ้วสั่งการใหญ่โต “นางปีศาจ! เจ้าจงออกจากร่างของเว่ยซูหยินเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นข้าจะฆาตกรรมเจ้าจนดวงจิตสูญสลาย!”

นักพรตปราบปีศาจใบหน้าตอปก คางยื่นเล็กน้อย เบ้าตาสีคล้ำและมึนรอยคล้ำ ร่างสูงชะลูดผอมแห้งไม่ต่างจากกิ่งไม้เดินได้ ดูอย่างไร้ราศีน่าเคารพนับถือ สวมชุดนักพรตสีเหลืองซีดหม่นที่ผ่านการใช้งานหลายปี ทั้งยังมีรอยเย็บปะหลายแห่งบนชุด บนลำคอคล้องสร้อยประจำลูกหวาย มือข้างหนึ่งบิกรรมภวานาโดยนับลูกหวายทีละเม็ดๆ พลังสวดพึมพำซึ่งจับใจความไม่ได้

มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่า เป็นพวกนักต้มตุ๋นที่หากินกับชุดนักพรตและสร้อยประจำลูกหวายเก่าๆ แม้ร่างกายจะบาดเจ็บสาหัสเพียงใด แต่เว่ยมีเองก็ยังไม่เห็นการหริ่ตาและท่าทางเล็กลักของชายผู้นี้ ซึ่งกลุ่มสตรีพวกนั้นไม่มีทางได้เห็น พวกนางที่ก่อนหน้ากริรตร้องหวาดผวา บัดนี้มีแต่ความอยากรู้ เมื่อมีนักพรตผู้เก่งฉกาจเป็นโล่กำบังให้

เว่ยซูหยิน?

คำเรียกนี้ทำให้เว่ยมีเองสนใจยิ่งกว่าสิ่งใด แล้วก็ลอบสบถดาไซดชะตาด้วยความโกรธ มีชีวิตของตัวเองอยู่อีกโลกดีแล้วเชียว เป็นสาวโสดเกะกานทอง พอย้อนกลับมากลายเป็นหญิงมีสามีเสียแล้ว หรือสวรรค์เห็นว่าเธอไม่คิดแต่งงาน จึงแก่งลังส่งย้อนเวลาและรวบรัดให้มีคู่เลย

ตอนนี้ภายในห้องมีกลุ่มสตรีอยู่ห้าคน นักพรตหนึ่งและพวกที่ต่อมๆ มองๆ อยู่ตรงประตูอีกหลายคน ทั้งยังรู้สึกเหมือนถูกจับตามองอยู่ตลอดเวลา จากสายตาสีคล้ำคู่หนึ่ง ไม่ต้องทายก็รู้ว่าเป็นชายหนุ่มที่ใบหน้าเสียโฉมเย็นชานั้น เขายืนอยู่ตรงมุมมืด ไม่มีใครสนใจเขาเสมือนเป็นคนไร้ตัวตน

“ปีศาจ?” เว่ยมีเองเอ่ยทวนอีกครั้งแล้วยิ้มเย้ยตรงมุมปาก ส่งสายตาดูแคลนไปให้ทุกคน ทั้งระมัดระวังคำพูดไม่ให้เผยพิรุณ “เจ้ามีหลักฐานอะไรมากล่าวหาข้า?”

“เจ้าตายไปแล้ว หมอที่มากดูอาการให้เจ้ากล่าวชัดเจน แล้วจู่ๆ เจ้าก็ฟื้นขึ้นมา ถ้าไม่ใช่ปีศาจสิงร่างแล้วจะเป็นอะไรไปได้” หญิงสาวในกลุ่มที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าปักลายงดงามเอ่ยขึ้นอย่างสุขุม อากัปกริยาราวกับได้รับการอบรมมาอย่าง

ดี น่าจะมีฐานะเป็นคุณหนู อีเหนียง หรือไม่กี่สูหยิน

ถึงจะเป็นเช่นนั้นแล้วอย่างไร ดูจากที่คนพวกนี้ปรนนิบัติต่อร่างของเว่ยซู่ชานแล้วไม่นับว่าดี หลักฐานนั้นมาจากโลงศพไม่เปลือกบางที่ไม่ผสมฐานะสูหยิน พอคนพื้นแทนที่จะดีใจ กลับมากล่าวหาว่าปีศาจเข้าสิงร่าง น่าจะมี ความบาดหมางกันมาก่อน

เว่ยมีเอ็งสบตากับหญิงสาวผู้นั้น พอนานเข้า ความสุขุมของอีกฝ่ายก็ถูกลบไป เผยความร้อนรนออกมา “เพราะสวรรค์เมตตาให้ข้ามีชีวิตอยู่ต่อไป ให้ใครบางคนไม่สมปรารถนา แล้วนี่... แค่นักพรตผู้หนึ่งกับสร้อยประคำลูกหวายที่คล้องคอ พิมพ์เรื่อยเปื่อยว่าเป็นคาถา ก็เชื่อแล้วหรือว่าปราบปีศาจได้”

เว่ยมีเอ็งประคองสติและข่มกลั้นความเจ็บปวดจนเหงื่อซึม เธอเลิกคิ้วสบตากับหญิงสาวผู้นั้น ตั้งคำถามที่ดูแคลนในสติปัญญาของอีกฝ่าย ที่หาคนแบบนี้มาแล้วเรียกว่านักพรตปราบปีศาจ ไม่น่าขึ้นไปหน้อยหรือ “หากเจ้าอยากรู้ว่าข้าเป็นปีศาจหรือเว่ยซู่ชานที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ให้หมอมามาตรวจก็รู้ได้ไม่ยากจริงหรือไม่”

นักพรตปลอมเห็นท่าไม่ดีที่ผู้ว่าจ้างเริ่มคล้อยตามก็ตะเบ็งเสียงแทรกขึ้นมา “นางปีศาจ!”

“หุบปาก!” เว่ยมีเอ็งตวาดกลับเมื่อเจ้านักต้มตุ๋นที่ตอนแรกกลอกตาไปมา แสดงอาการร้อนตัว รู้แล้วว่าถูกจับได้ก็กลัวความผิด รีบกลบเกลื่อนด้วยความโกรธที่ถูกดูหมิ่น “เป็นนักพรตที่ปราบปีศาจได้จริงคงจะมีชื่อเสียงโด่งดัง ไม่ต้องมีสภาพอดอยากขาดแคลนทรัพย์สินนี่หรือ!”

เว่ยมีเอ็งเอ่ยเร็วไม่เว้นช่องว่างให้อีกฝ่ายโต้เถียง แน่ใจแล้วว่าคนบ้านนี้เร่งรีบหานักพรตมาใส่ร้ายเว่ยซู่ชานแค่ไหน เจ้าหมอนี้ก็คงจะแอบยืมกริมหัวเราะในใจว่า

“วันนี้ข้าโชคดีแล้ว จะได้รับทรัพย์จากการปราบปีศาจ โง่เขลาสิ้นดี”

ไม่ผิดจากคำพูดของเว่ยมีเอ็ง สายตาของทุกคนมองไปที่นักพรต ต่างแอบเห็นด้วยในใจว่านี่อาจจะเป็นแค่พวกต้มตุ๋นตามตลาดท้ายตรอก

เว่ยมีเอ็งหอบหายใจ สองขาที่อยู่ภายใต้กระโปรงยาวสั้นพับๆ หากไม่ได้นั่งเก้าอี้คงจะล้มพับไปต่อหน้าคนพวกนี้แน่ สายตาของหญิงสาวคนนั้นแฝงมอง

เธอแล้วตั้งทำอะไรจะพูดเรื่องไม่ได้อีก จึงต้องรีบสกัดไว้ “ข้าขาดเจ็บหนักขนาดนี้ต้องมาพูดล้างมลทินให้ตัวเอง ไม่ตายอีกรอบก็นับว่าสวรรค์เมตตา”

“ข้าจะปราบปีศาจ... มันเริ่มอ่อนแรงแล้ว” นักพรตปลอมหันไปมองหญิงสาวที่อยู่ด้านหลัง ตอนนี้นี่สีหน้าของพวกนางแสดงความรังเกียจอย่างชัดเจน หญิงวัยกลางคนหน้าบึ้ง พูดเพิ่มพ้ำแล้วเดินออกไป ทิ้งให้หญิงสาวคนงามยืนรับมือต่อ

“คนป่วยไม่ได้รับการรักษาจะให้แข็งแรงเหมือนพวกเจ้าก็คงจะเป็นปีศาจมาสิงจริงๆ แล้ว” พูดใส่ร้ายมาก็กล่าวแก่ไป “ลนลานมากไปจะคิดวิธีปราบปีศาจไม่ออกนะท่านนักพรต” นางเอ่ยเข้าพลางเหยียดยิ้มแค้นหัวเราะเบาๆ ใช้เรียวยแรงไปนิดเดียวแต่กลับเหน้อยหอบราวกับวิ่งไกลสิบลิ้น

“เจ้าใส่หัวไปได้แล้ว!” หญิงสาวหน้าเสียว ตวาดใส่ นักพรตปลอมที่หน้าหงาย อ้าปากค้าง แสดงอาการร้อนตัวชัดเจนไม่ต้องให้บอกอีกว่าเป็นพวกต้มตุ๋นหรือนักพรต

“ข้าปราบปีศาจได้” นักพรตปลอมอ้อนวอน ยังคงตั้งมั่นจะแสดงฝีมือปราบปีศาจ ทั้งที่ทุกคนตาสว่างหมดแล้วด้วยคำพูดของเว่ยมีอิง เมื่อไล่แล้วไม่ยอมไปก็ต้องเรียกบ่าวชายสองคนให้เข้ามาลากตัว

ความวุ่นวายลดไปที่ละด้าน ใครบางคนก็ก่อเรื่องก็ตั้งท่าจะเดินหนีไปเจี๊ยบๆ เว่ยมีอิงไม่ยอมปล่อยให้ลอยนวล อย่างน้อยก็ควรทำสิ่งที่ถูกก่อน “วิญญาณชนคงไม่มีในตัวเจ้าเลยสินะ ถึงทำให้ชื่อเสียงผู้อื่นเสียหายแล้วเดินหนีไปหน้าตาเฉยได้ แทนที่จะรีบหาหมอมารักษาเพื่อชดเชยความผิด”

“เช่นนั้นสามีมองเจ้าก็คงไม่ต่างจากข้าสักเท่าไร เจ้าควรไปเรียกร้องจากเขาถึงจะสมควรมากกว่า”

เว่ยมีอิงมองตามสายตาของหญิงสาวที่เคลื่อนไปยังชายหนุ่ม ซึ่งเขายังยืนอยู่ในหมุมมืดเจี๊ยบๆ เช่นเดิม เธอก็เข้าใจทันทีว่าอีกฝ่ายหมายถึงใคร... ที่แท้ก็เป็นเขา!

“หากเจ้าจะเอากากระทำเช่นเดรัจฉานของผู้อื่นมาตั้งคำถาม ตัวเจ้าคงจะไม่ต่างกัน ไปเถอะ ข้าเข้าใจในกมลสันดานเจ้าแล้ว” เว่ยมีอิงยิ้มเย็น ริมฝีปากแห้งแตกมีเลือดซึมเพิ่มความน่าสะพรึง ทำให้เหล่าสาวใช้ที่คอยมองต่างหดคอดด้วยความกลัว เธอไม่ได้สนใจท่าทีของคนเหล่านั้น ทว่าสนใจเรื่องตรงหน้า

มากกว่า ก่อนจะผายมือเชิญไปทางประตู หญิงงามนึ่งหน้า โกรธจนตัวสั่นเต็ม ทั้งสองคล้ายมีกระแสไฟแปลบปลานใส่กันจนอีกฝ่ายยอมถอย สะบัดหน้าเดินออกไป ส่วนคนอื่นๆ ที่แอบมองก็ไม่มีใครกล้าพูดอีก ที่นี้ก็เหลือเพียงเธอกับ 'สามมี'

“หย่าหรือไม่” เว่ยมีเอียงเสียงแหบยามเอ่ยอย่างไม่อ้อมค้อม ทั้งตัวหนักอึ้ง เหมือนมีหินมากดทับ ผินสนทนาเรื่องสำคัญ

ในที่สุดร่างสูงก็ออกมาจากมุมมืดที่แฝงตัวเงียบๆ เขาเดินมายืนตรงหน้า หญิงสาว แล้วย่อตัวให้สายตาดูระดับเดียวกับนาง

เมื่ออยู่ใกล้ดวงตาคม เธอก็เห็นความลุ่มลึกซับซ้อนชัดเจนราวกับหลุมดำ ที่ดูคนให้จมหาย แวตาราวกับจะมองความจริงทุกอย่างออกนั้นทำให้เว่ยมีเอียง ไม่ยอมหลบสายตาเฉยพิรุช

“ข้าไม่หย่า” ลื่นๆ ง่ายๆ ได้ใจความ

“เดี๋ยว!” เห็นเขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วจะหันหลังไปอีกคน เว่ยมีเอียง ก็รีบคว้าข้อมือเขาไว้ แต่กลับคว้าได้เพียงอากาศ “ไม่หย่าก็ไปตามหมอมารักษา ข้าก่อน”

สายตาเว่ยมีเอียงพราวเลือน ตอนนี้จะคิดถึงชีวิตน้อยๆ ก่อน เรื่องหย่าไว้ทีหลังแล้วกัน เมื่อถึงขีดสุดที่จะควบคุมได้อีกก็เหมือนมีหุ่นยนต์อยู่เต็มหัว ร่างโง่งนงไปมา เรี่ยวแรงถูกสูบหายไป สติสัมปชัญญะจมดิ่งอยู่ในความมืด

กู่เหยียนเส้นหรือดวงตาคมที่ไร้ความแยแสมองร่างเล็กบางของเว่ยซูซ่าน ซึ่งทั้งตัวไปด้านข้างแล้วล้มลงกับพื้นแน่นิ่งไป เขาสืบท่าเข้าไปใกล้ ครุ่นคิดถึงคำพูดก่อนหน้านี้

“หย่า?” สมองคงพื้นเพื่อนไปแล้ว การหย่าไม่ได้มีอิสระ แต่จะนำนางเข้าสู่ห้องหญิงงาม!

๗๕

เสียงเรียกเร่งเร้าของสตรีทะเลเข้ามาในห้วงอันว่างเปล่า เว่ยมีอิงรู้ลึก

ปวดตุงๆ ราวกับถูกศึบเหล็กหนีบสมองแน่นจนต้องขมวดคิ้ว สิ่งที่ไม่อยากสัมผัส เริ่มประดังประเดเข้ามาเหมือนน้ำหลาก ทารู้ไม่ว่าการแสดงอาการเล็กน้อยผ่าน สีหน้านั้น ทำให้มือสั่นกลับยิ่งเพิ่มแรงเขย่าจนสิ้นสะเทือนไปทั้งร่าง

เว่ยมีอิงอยากตะโกนบอกเหลือเกินว่าให้หยุดทำแบบนั้นสักที ก่อนที่นาง จะบอบช้ำจนกระอักโลหิตตายก่อนตื่น แต่รู้ว่าปากที่หนักของตนทำแบบนั้น ไม่ได้ในเวลานี้ นางจึงต้องพยายามลืมหืมตาขึ้นมาช้าๆ

“ตื่นๆ รีบลุกขึ้นไปล้างหน้าแต่งตัว แล้วไปที่เรือนหลงเดี๋ยวนี้!”

ภาพใบหน้าของคนที่อยู่เหนือร่างไม่แจ่มชัด สติสัมปชัญญะที่ยังล่องลอย ต้องพบกับความงุนงง นางยังไม่ทันที่จะได้ทำความเข้าใจกับเหตุการณ์ก็ต้องมา พิจารณาคำพูดของหญิงผู้นี้

“ลุกขึ้น!” น้ำเสียงเริ่มทวีความไม่พอใจ เมื่อเห็นสีหน้าที่มึนทึบของอีกฝ่าย นางจึงใช้วิธียื่นมือออกไปจุดกระซวกดิ่งให้คนตรงหน้าลุกขึ้นจากเตียง

นี่ช่างโหดร้ายสำหรับคนที่เพิ่งผ่านความเป็นความตายมาเหลือเกิน

ร่างกายไร้กำลังจะต่อต้านต้องไปตามแรงดึงมหาศาลของหญิงวัยกลางคน อย่างไม่อาจเลี่ยง เว่ยมีอิงเริ่มโมโหกับการกระทำอันป่าเถื่อนของอีกฝ่าย ชั่วขณะ นั้นลืมหืมไปเสียนึกคิดว่าตนย้อนเวลามาอยู่ในยุคโบราณที่หน้าปวดหัว เว่ยมีอิงสลัดตัว

พันแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงนอนอีกครั้ง เสียงที่เปล่งออกมาฟังดูอ่อนแรง “คุณ... ท่านเป็นใคร”

“อ้อๆ นี่เจ้าคิดจะใช้แผนนี้กับข้าหรือ ข้าเป็นแม่เจ้านะ ทำไมจะไม่รู้สันดานของเจ้า”

‘แม่?’ เว่ยมีอิงหลับตาลง หัวใจสั่นไหว สูดลมหายใจ เอยเสียงเหมียวๆ โดยที่ยังไม่ลืมตา “ช่วยพุงข้าที”

ซุนเหนียงที่กำลังอ้าปากจะตำหนิบุตรสาวหยุดชะงัก เห็นความอ่อนล้าของอีกฝ่ายแล้วนางก็ถอนหายใจ ก่อนจะยื่นมือไปช่วยประคองพาเดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้งซึ่งอยู่ห่างจากเตียงแค่ห้าก้าว

เว่ยมีอิงนั่งทับสันเท้าบนเบาะนั่ง ได้โอกาสมองสภาพตนหลังตื่นในคันฉ่องว่าเลวร้ายเพียงใดบ้าง ใบหน้าที่ยังอ่อนเยาว์นั้นมียรอยขีดหนาบางหลงเหลืออยู่ รอยขีดแดงม่วงอมเขียวก็จางลงมาก ไม่ได้แยะแต่ก็ไม่ได้ดี

ความจริงปรากฏแจ่มชัด เว่ยมีอิงมองหญิงวัยกลางคนผ่านคันฉ่องอย่างพิจารณา เห็นอีกฝ่ายกำลังตั้งใจแกะผ้าพันแผลที่ศีรษะออกให้ แล้วเลือกเครื่องประดับในชั้นไม้ที่มีลวดลายดอกโบตั๋น “ข้าแต่งงานกับเขาได้อย่างไร”

“ละเอียดอ่อนไปแล้วจริงๆ” ถ้อยคำเย็นชาที่แสดงความไม่พอใจชัดของซุนเหนียงยิ่งสร้างความท่างเห็น สัมผัสไม่ได้ถึงสายสัมพันธ์แม่ลูกที่ควรจะมี “เป็นเจ้าที่อยากแต่งงานกับเขาจนหน้ามืดตามัว วางแผนสารพัดให้บิดาช่วย พอได้แต่งงานใจแล้วก็นำเวหนาที่ถูกทิ้ง ต่อให้เจ้าจะเรียกร้องความสนใจอย่างไร เขาก็ไม่เหลียวมองแม่แต่หางตา”

‘อยากแต่งงานกับคนที่เย็นชา แล้วก็มีครึ่งหน้าเสียโฉมแบบนี้?’ สองคิ้วขมวดแทบจะพันกัน เว่ยมีอิงไม่เข้าใจเรื่องราวของสตรีที่ชื่อเว่ยซู่ซานเลย ความเย็นชาของสามีนางก็เห็นมาแล้ว ไม่ผิดอย่างที่มารดากล่าว ในเมื่อเขาไม่ชอบ แล้ววันนั้นจะมาช่วยนางทำไม หญิงสาวตั้งคำถามด้วยความสงสัยไปเรื่อยและเชื่อมโยงกันทีละนิด มีเพียงเรื่องเดียวที่ทำให้นางโล่งใจคือยังไม่ได้ร่วมหอกับสามี

ในยุคที่ไม่มีอยู่ในประวัติศาสตร์ รัชสมัยชีวิตเย็นซึ่งปกครองด้วยระบอบเผด็จการ มนุษย์ไม่มีสิทธิ์เท่าเทียม บารุชเป็นดั่งเทพเจ้า สตรีเป็นบ่าวรับใช้และคอยตั้งครวรรค์ ยิ่งสตรีออกเรือนแล้วถูกหย่าจะถูกส่งไปอยู่ในห้องหญิงงามที่ลำบาก

แสนเข็ญยิ่งกว่าตคนรททั้งเป็น

แต่ขบธรรมเนียมและกฎข้อบังคับของยุคนี้ก็ยิ่งกว่าเรื่องสยองสองบรรทัดแล้ว เว่ยมีอิงชนลูกชั้นไปทั้งตัว แอบร้องว่าแ่แล้วในใจ คิดถึงเหตุการณ์ที่ขอหย่าอย่างห้าวหาญ “แต่ก่อนหน้านี้ข้าขอหย่ากับเขา”

“จริงหรือ!” ซุนเหนียงตกใจ ยกมือขึ้นทาบอก ในใจพลันสับสนไม่อยากจะเชื่อ

“แต่เขาไม่หย่า” น้ำเสียงนี้เต็มไปด้วยความเสียดายมากกว่าจะยินดีที่คนรักไม่ยอมหย่า

“แผนการเจ้าใช้หรือไม่” พอได้ยินว่าไม่มีการหย่าเกิดขึ้น ซุนเหนียงก็พรัอมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก แล้วยกข้อมือยกกล้องขึ้นชม นับว่าบุตรสาวช่างหาวิธีเรียกร้องความสนใจได้ดีนัก

เว่ยมีอิงถอนหายใจแผ่ว เมื่อขอหย่าไม่สำเร็จ มารดากลับมองว่าเป็นแผนการ หากแสดงความห่วงใยที่บุตรสาวต้องมีชะตากรรมลำบากหลังถูกหย่าคงจะน่าประทับใจกว่านี้

ซุนเหนียงวางผมให้บุตรสาวด้วยหวีไม้เสร็จพอดี ม้วนผมอย่างคล่องแคล่ว เท้ามันละหุ่ลงบนฝ่ามือเล็กน้อย ใช้ปลายนิ้วจุ่มน้ำมัน เคลื่อนมาแตะทุกจุดบนผิวหนังหน้าเว่ยซู่ซ่าน แล้วเกลี่ยให้ทั่วพร้อมกับนวดเบาๆ

“แบ่งผัดหน้านี้ทำมาจากอะไรหรือ มีราคาเท่าไร” หญิงสาวรู้สึกสนใจกับเครื่องประทีนผิวในยุคโบราณ ทันทีที่ได้เห็นตลับไม้วาดลายนกคาบผลท้อในมือซุนเหนียง

“แบ่งหุ่ป้ายเช่อสกัดจากแบ่งข้าวผสมผงไข่มุก ราคาหนึ่งตำลึง”

“...” เว่ยมีอิงนั่งหน้านิ้วคิ้วมวดเหมือนจะไม่เข้าใจสักนิด

“เฮอะ! นืออย่างใ้ไรงบอกว่ให้ตั้งใจเรียนตอนที่บิดาของเจ้ายังหนุ่มเท...”

หากไม่เห็นว่าเป็นหน้ามีรอยข้มมากเกินจะปกปิดอยู่แล้ว ซุนเหนียงก็คงจะติดนิ้วใส่หน้าผากบุตรสาวเพื่อระบายความหงุดหงิดให้รู้แล้วรู้รอด เมื่อเห็นสีหน้างั้ที่มที่อนั้น ลำบากให้นางต้องอธิบายอีก

เว่ยมีอิงได้แต่นั่งฟังอย่างตั้งใจ

เพียงไม่นานก็ได้ยลคุณภาพของเครื่องประทีนผิวที่น่าทึ่ง เพราะการลง

น้ำมันละหุ่งบำรุงผิวก่อน แป้งหยุป้ายเชือกที่ลงตามจิ้งตีดผิวได้ดี ปกปิดรอยแผล
พอกฆ่าได้เกินคาด ทั้งให้ความรู้สึกบางเบา ชาวผ่องกระจ่างเปล่งประกายดูแจ่มใส
ยิ่งเมื่อได้ลงผงจุซาที่เก๋มให้แดงระเรื่อมีสุขภาพดี เขียนคิ้วให้เด่นชัด นางก็กลายเป็น
สาวน้อยงดงามน่ารักขึ้นมาทันที เว่ยมีอิงคิดว่าจะถูกโปะแป้งหนาเหมือนเนื้อที่
ซุบแป้งพร้อมทอดเสียแล้ว โชคดีที่ซุนเหนียงยังเมตตา

“ตอนข้าตื่นขึ้นมาจากโลงไม้ท่านอยู่ที่ใด” เว่ยมีอิงจำได้ดี วันที่ตื่นขึ้นมา
จากโลงไม้ไม่มีมารดาของเว่ยซู่ชานอยู่ที่นั่น บุตรสาวเสียชีวิตทั้งคน มารดากลับ
หายตัวไป คนที่ควรช่วยเว่ยซู่ชานออกจากโลงไม้ควรเป็นมารดาสิ

มือที่กำลังจะเสียบปืนเงินตรงมายผมให้บุตรสาวซงก่าง ซุนเหนียงทำ
ท่าเล็กน้อย ไบหน่าที่ผิดแป้งขาวไว้หนายากจะดูสีหน้ากำลังคิดหาคำตอบดีๆ มา
แก้ตัว น่าเสียดายที่ในสมองเหมือนชั้นหนังสือที่ว่างเปล่า หมิงวัยกลางคนซึ่งเรียก
ตนว่ามารดาจึงเปลี่ยนบทเป็นตัดพ้อน้อยใจกลบเกลื่อนแทน

“ข้าทำใจไม่ได้ จึงเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง สาวใช้มารายงานว่าเหยียนลิ้นพา
เจ้ากลับมา ก็รีบมาดูแล้วด้วยความเป็นห่วงตลอดหลายวัน ความดีของแม่คนนั้น
เกิดขึ้นยามเจ้าไร้สติ จึงไม่มีความชอบให้เจ้าซาบซึ้ง”

“ทำไมต้องไปที่เรือนหลง” เว่ยมีอิงเหลือบตามองบน เบื่อหน่ายเมื่ออีกฝ่าย
ดูเหมือนไม่จริงใจ

“ท่านประมุขถามไถ่อาการเจ้าด้วยความเป็นห่วง นี่เป็นโอกาสดีในการ
ประจบเอาใจ” ซุนเหนียงมีสีหน้าดีขึ้นทันตา

“ข้าอยากรู้เรื่องราวของท่านประมุข แล้วทำไมข้าต้องประจบด้วยเจ้าคะ”

“เป็นวันที่เจ้าถามด้วยสีหน้าโง่เขลาหลายเรื่องเหลือเกิน” ซุนเหนียงรำคาญ
ที่ถูกซักถามมากกว่าจะเอะใจ

“ท่านตอบด้วยความเฉลียวฉลาดจน... ข้าชื่นชอบ จึงมากด้วยคำถาม ท่าน
แม่อย่าเพิ่งรำคาญข้าเลยเจ้าคะ” ด้วยบุคลิกของซุนเหนียงที่ไม่ได้ซับซ้อน เว่ย-
มีอิงจึงประจบด้วยคำเยินยอ

“แปลกเกินคน! แต่ที่เจ้าพูดมาก็มีเหตุผล... ท่านประมุขกู่ต่าณะเป็นเจ้าของ
กิจการเครื่องปั้นดินเผาที่ร่ำรวย เขาเคยเป็นขุนนางเก่ามาก่อน จนเมื่อสิบปีก่อน
หันมาจับงานด้านเครื่องปั้นดินเผา มีภรรยาสามคน กู่จ้าวทางเป็นบุตรคนโตที่

เกิดจากสูญหิณใหญ่ อีเหนียงใหญ่มีบุตรหนึ่งคนชื่อกุเซินสีเป็นบุตรคนรอง ส่วนบุตรชายของอีเหนียงรองก็มีกุเหยียนเส้นสามี่เจ้ากับกู่กั๋งฟู การเอาใจทำนประมุขจะทำให้ชีวิตที่อยู่ในตระกูลไม่ลำบาก”

“ถ้าข้าอยากจะหย่า พ่อสามี่ก็จะช่วยข้าได้ใช่หรือไม่” เว่ยมีอิงต้องการอิสระ แม้ต้องกลายเป็นหญิงม่ายก็ยังดีกว่าผู้ติดกับชายที่ยกตนเป็นใหญ่มากกว่ารยา คิดแล้วนำเวหนาดตนเองที่โซคร้ายมาอยู่ในกลียุคที่มีกฏบ้าง บอๆ ไม่เหลือสิทธิ์ ให้หญิงสาวที่ถูกรยาแบบนี้

ตัดภาพอันโหดร้ายหลังถูกหย่าเสมือนมันไม่มี สตรีพึ่งพาตนเองได้ เว่ยมีอิงสาบานด้วยความมุ่งมั่นในใจ จนถ่ายทอดผ่านสีหน้าที่หยิ่งทะนง ซึ่งระคายสายตาขุนเหนียงยิ่งนัก นางจึงเอ็ดบุตรสาวด้วยความไม่โหดหน้

“โง่! เจ้าจะอยู่เป็นที่หนึ่งอย่างสุขสบายในตระกูลหรือไปตกนรกทั้งเป็นที่มากด้วยบุญบาปเถื่อนเล่า”

เสียงแหลมของขุนเหนียงเหมือนกรรไกรคมกริบที่ตัดภาพฝันอันสวยงาม ในความคิดเว่ยมีอิงทั้ง นางลอบเพิ่มพำด้วยความแค้นเคืองเบาๆ แต่ก็ยังไม่เข้าหูขุนเหนียง “อยากรู้เสียจริงว่าผู้ชายหน้าไหนตั้งกฏนี้”

“เจ้าจะถามหาบรรพชนฮ่องเต้ไปเพื่ออะไร” ขุนเหนียงตอกกลับเสียงหัวน เรื่องที่ว่าใครเป็นคนออกกฏให้สตรีหย่าแล้วถูกส่งเข้าช่องหญิงงามนั้น ไม่มีสตรีใดในแคว้นนี้ที่อยากรู้แม้แต่คนเดียว พวกนางล้วนคิดหาวิธีให้อยู่รอดโดยไม่ต้องถูกสามี่หย่ามากกว่า

“พวกเรารับไปทำนประมุขเถอะเจ้าคะ”

“ฮึ!” ขุนเหนียงแค้นเสียงประชดประชันขึ้นจนจุก

แต่กฏหมายข้อเดียวของยุคนี้ก็ทำให้สมองราวกับถูกหินทุบจนปวดไปหมดแล้ว เว่ยมีอิงมองขุนเหนียงที่เหมือนยังเคืองไม่หายที่บุตรสาวคิดทำเรื่องโง่เขลา จึงได้เบือนหน้าทีผัดเบี่ยงหนีไปทางอื่นคล้ายแงอน

หากเป็นเว่ยซุชานตัวจริงเห็นเช่นนี้ย่อมเดือดเนื้อร้อนใจจนนั่งไม่ติด ต้องรีบกล่าวขอภัย ทว่าเมื่อจิตวิญญานในร่างเปลี่ยนไป เว่ยมีอิงไม่ได้รู้สึกผูกพัน จึงวางท่าที่เพิกเฉยอย่างสบายอารมณ์ จนขุนเหนียงเป็นฝ่ายคลายบ่วงอารมณ์ เดือดเสียเอง แล้วลากบุตรสาวไปพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่

“นายหญิงเจ้าคะ!” ความเงียบพลันถูกรบกวน คลื่นความตึงเครียดตามมาเป็นขบวนเมื่อโยวหงรายงานเรื่องด่วน

“คุณชายเว่ยตี้ถูกคุณชายสี่รังแกอีกแล้วเจ้าคะ” โยวหงลนลาน เห็นย่อยบหายใจ ทั้งตัวที่ชอกเหวี่ยงสั่นเทาด้วยความกลัว สีหน้าและท่าทางสื่อถึงความห่วงใยที่มีต่อเว่ยตี้มากล้น ขณะนั้นนางทิ้งเขาไว้ให้เผชิญกับอันตรายเพียงลำพัง

“เว่ยตี้?” มีคนชื่อเหมือนน้องชายของตน ใจเว่ยตี้ยิ่งย้อมลั่นไหว

“คุณชายสี่แค่ชอบเล่นสนุกกับเสี่ยวตี้ เจ้าคิดในแง่ร้ายอีกแล้วนะโยวหง” เว่ยตี้มองคางตาชุนเหินยงได้ยินแล้วต้องตกใจจนรีบกระวีกรวดออกไปทันที แต่นางกลับคิดผิด เมื่อได้ยินประโยคที่ปิดความช่วยเหลือด้วยท่าที่ไม่แยแส นางต้องมองซ้ำอีกครั้งให้เข้าใจใหม่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างชุนเหินยงกับเว่ยตี้ นั้นเป็นไปในรูปแบบของแม่ลูกหรือญาติ

“นายหญิง” น้ำเสียงแหบแห้งแผ่วเบา เหมือนนกคำพูดของชุนเหินยงอัดเข้าที่ทรวงอกด้วยหมัดใหญ่จนจุกแน่น

ความหวังที่เต็มไปด้วยความร้อนรนห่วงใยของโยวหงไม่ต่างจากหิมะที่ถูกปั้น เพียงพริบตาทีหลายได้อย่างง่ายดาย สองขาอ่อนล้าแทบจะทรุดลงกับพื้น ดวงตาเรียวเล็กคู่นั้นคล้ายจะมีถ้อยคำอ่อนหวานนบร้อยที่มาพร้อมน้ำตาปริ่ม เว่ยตี้รู้สึกได้ชัดเจนว่าโยวหงรักเว่ยตี้มาก

“เสี่ยวตี้อยู่ที่ไหน พาฉัน... พาข้าไป” ไม่รู้เรื่องราวเป็นอย่างไร แต่เว่ยตี้มองไม่อาจวางเฉยได้

“น้องเจ้าจะสบายดี กู๊งฟูเป็นบุตรชายคนเล็กที่ท่านประมุขโปรดปรานมาก อย่าได้ไปซัดใจเขาเชียว” ชุนเหินยงคว้าข้อศอกเว่ยตี้ไว้ นิ้วมือจิกผ่านเนื้อผ้า เป็นการเตือนไม่ให้เว่ยตี้เข้าไปวุ่นวายกับเรื่องเล็กน้อยจนบานปลาย อีกอย่าง... เด็กๆ เล่นสนุกตามประสา ไยต้องไปเดือดเนื้อร้อนใจตามสาวใช้คนนี้

“ท่านแม่อย่างกังวลเลย ข้าแค่อยากเห็นการเล่นสนุกของเด็กชายเจ้าคะ” จากสีหน้าท่าทางของโยวหงคงไม่ใช่การรังแกธรรมดา แล้วใช้คำว่า ‘เล่นสนุก’ มาแก้ต่างได้ ยิ่งได้ยินชุนเหินยงเอ่ยชัดว่าเว่ยตี้คือน้องชายของเว่ยชู่ชาน นางก็ไม่อาจรั้งรออยู่ตรงนี้นั้นต้องทนเห็นสภาพบาดเจ็บสาหัสของน้องชายในภายหลังได้ เว่ยตี้ยิ่งมึนงง ดิ่งมือชุนเหินยงออก แม้อีกฝ่ายจะไม่ยอมปล่อยจนเกิด

การยึดอยู่ที่ยากจะสังเกต เล็บของขุนเหนียงขูดผ่านเนื้อผ้าสร้างความเจ็บแปลบเพียงเล็กน้อย แต่ไม่อาจเปลี่ยนสีหน้านางได้

“เจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างข้าฉลาดมากพอจะอ่านความคิดเจ้าได้ปรับปรุง”

“ท่านปล่อยให้เว่ยตี้เผชิญกับความหวาดกลัวเพียงลำพัง อยาได้เอาความฉลาดที่ซ่อนความซื่อสัตย์นั้นมากล่าวอ้างให้ดูน่าเกรงขามเลย” คนฉลาดที่ซ่อนตัวแล้วปกป้องแค่ตัวเองแบบนี้ ทั้งน่าสมเพชและน่ารังเกียจเกินจะบรรยายได้

“พาข้าไปหาเว่ยตี้” เว่ยตี้มองคว้าข้อมือโยวหวังที่กำลังยืนตงตะลึงทำอะไรไม่ถูกอยู่ด้านหน้า ตอนนี้เรื่องสำคัญไม่ใช่ต้องมารับมือกับความโกรธของขุนเหนียง

“เจ้าคะ” ความรู้สึกดีใจเปล่งแสงเจิดจ้าจากดวงตาของโยวหวัง ก่อนความประหลาดใจจะตามมาสมทบ ในความทรงจำเก่า เว่ยซูหยินไม่ได้ใส่ใจมากเช่นนั้น

ขุนเหนียงตัวลั่นเทาราวกับมีหอกแหลมแทงใจอย่างไร้ความปราณี ลูกไฟโทะล่งก่อตัวปะทุเดือดขึ้นมาจากนแทบเผาเรือนได้ทั้งหลัง แล้วยังต้องยื่นอ้าปากค้างตาไม่กะพริบ เมื่อทั้งเว่ยตี้และโยวหวังหายลับไปจากสายตา

“ข้าอยากจะรู้จริงๆ ว่า... ระหว่างเจ้ากับหวงไต้วไครจะชนะ”

ใต้แสงอาทิตย์อันอบอุ่น สายลมในฤดูร้อนพัดผ่าน ใบไม้ต้นหญ้าพลิ้วไหวสร้างเงาอ่อนช้อยบนพื้นกระเบื้องหินตรงทางเดินให้ร่มรื่น บรรดาเด็กชายวัยไล่เลี่ยกันกำลังจับกลุ่มล้อมรอบเด็กชายตัวน้อยวัยเจ็ดขวบที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเข็น

“ข้าไม่เล่น” ผู้ที่ตกเป็นเบี้ยล่างในขณะนี้คือเว่ยตี้ ด้วยความกลัวสองมือเล็กสั่นเทาทำได้เพียงจับล้อเก้าอี้ไว้แน่น เมื่อถูกังฟูที่ยืนอยู่ด้านหลังพยายามดันด้วยความฮึกเหิมให้เก้าอี้เคลื่อนไป

ทั้งที่รู้ว่าเว่ยตี้พยายามใช้แรงแขนยับยั้งไว้จนล้อไม่แทบไม่ขยับ ยิ่งท้าทายให้กั๊งฟูอยากจะทำอะไร ซึ่งยากกว่าที่ใจคิด ด้วยเว่ยตี้ที่ใช้กำลังแขนและสองมือจับล้อเพื่อให้เคลื่อนที่อยู่ตลอดย่อมมีเรี่ยวแรงมากกว่า

“ดูย ซี้ฉลาด!” เพราะอยู่ท่ามกลางสายตาของเด็กชายวัยไล่เลี่ยกันอีกสี่ห้าคน กั๊งฟูเริ่มรู้สึกอับอายที่ตนไม่สามารถผลักให้เว่ยตี้ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเข็นลื่นไหลไปตามทางได้เสียที จึงได้ระบายความโกรธโดยการถ่มน้ำลายใส่เว่ยตี้

เขาเป็นบุตรชายคนเล็กที่บิดามารดาเอาอกเอาใจ มีชีวิตสุขสบาย จึงโอหังและเต็มไปด้วยความเกียจคร้าน สองแขนเล็กที่ไม่เคยทำงานหนัก มีอาการเจ็บกับเวทย์ที่อ่อนแอหาพิการนั่งแต่เก้าอี้ลือเซ็นได้

เวทย์ยืนกรานคำเดิม ทั้งยังไม่ยอมปล่อยมืออย่างเด็ดขาด แม้นบนแก้วจะประอ่น้ำลายของกู่กั๋งฟู ดวงตากกลมโตที่มีน้ำตาเคลือบอีกชั้นจนใสกระจ่างราวกับผิวน้ำแฝงแววต้อร้อนไม่อ่อนข้อ

“ปล่อยมือ พวกเจ้ายื่นเหยยอยู่ทำไม รีบมาช่วยข้า” ความอยากเอาชนะกลบความอายไปหมดสิ้น กู่กั๋งฟูปล่อยมือแล้วกำหมัดทุบลงบนมือของเวทย์ซ้ำๆ เด็กชายคนอื่นๆ เห็นความอาจหาญที่ยืมโหดจากกู่กั๋งฟูก็เริ่มมีความกล้าผสมความสนุกขึ้นมาบ้าง ช่วยกันรื้อหมัดทุบมือเวทย์ให้เจ็บจนต้องปล่อย

เวทย์ก็คริมนีปากเอ่ยคำเดิมด้วยเสียงที่เริ่มจะสิ้นเครื่องแต่หนักแน่น หยาดน้ำเอ๋อขอบตาพร้อมจะไหลผ่านแก้ว กระนั้นมือยังจับลือแน่น แม้จะเจ็บระบมไปหมด แต่ก็ฮึดสู้ด้วยความเข้มแข็ง

“เพราะข้าพิการใช่หรือไม่ พี่ใหญ่ถึงอายุที่จะปกป้องข้า”

“ห้ามเจ้าตั้งคำถามแบบนี้อีก เชื่อเถอะว่าคำตอบจากข้าไม่น่าฟัง”

เขาเหลือตัวคนเดียว ตั้งแต่เริ่มตั้งคำถามนำตลกกับมารดาและพี่สาว เขาก็พบคำตอบเดียวคือการต้องอยู่รอดด้วยการปกป้องตัวเอง เวทย์จึงไม่ยอมถอยหากไม่สิ้นกำลังอย่างแท้จริง

ในยุคที่บุรุษเป็นใหญ่ บุตรชายคือพรอันประเสริฐที่สวรรค์ประทานแก่ครอบครัว ร่างกายที่อ่อนแอและสองขาที่พิการของเวทย์กลายเป็นความอัปยศของตระกูล โชคชะตาจึงให้ตกลูกการเป็นเบี้ยล่างคนอื่นเสมอ

ทางด้านเวทย์มือกับโยวหงที่วิ่งมาจนเหนื่อยหอบแข่งขาลัน หัวใจแทบจะหล่นไปอยู่ที่ปลายเท้าเมื่อเห็นเวทย์กำลังถูกเด็กชายช่วยกันทำร้ายร่างกายเพื่อให้ปล่อยมือจากลือแก้ว

ระหว่างทางโยวหงก็เล่าเรื่องแบบรวบรัดให้ฟัง เวทย์จึงรู้ทันทีที่เห็นว่าเด็กคนไหนคือเวทย์ ภาพนั้นดึงความสนใจไปหมดสิ้น เร็วแรงที่ไม่รู้ว่าขุดมาจากมุมไหนของร่างกายพาสองเท้าวิ่งแบบลืมความเจ็บป่วย นางนำไปก่อนโดยไม่คิดลึงเล

หนึ่งแรงหรือจะสู้อีกห้า แก้อิ้วลื้อเข็นถูกผลักให้ไหลไปตามทางด้านหน้า ยากที่สองมือเล็กจะหยุดไว้ได้ กระนั้นเว่ยตี้ก็ยังไม่ยอมปล่อยมือ แม้การเคลื่อนไหวของลื้อจะเสียดสีกับฝ่ามือจนเป็นแผลถลอกและเจ็บแสบก็ตาม

“โรยหินไว้หรือยัง” กู๋กั๋งพวยยิ้มอย่างล่ำฟองใจ แล้วหันไปถามบรรดาลูกสมุน ถึงแผนการที่เตรียมไว้

“เรียบร้อย” หนึ่งในนั้นตอบรับ พวกเขาหัวเราะอย่างผู้มีชัยชนะรอชม ผลงาน เมื่อลื้อแก้อิ้วของเว่ยตี้สะดุดหินกรวดก้อนเล็กใหญ่มากมายบนทาง

พวกกู๋กั๋งพวยฟังเสียงร้องของเว่ยตี้ที่ยังไม่ได้ยินเสียงที่ แก้อิ้วลื้อเข็นไกลไป ไม่หยุด เว่ยมิ่งพุ่งไปหาเว่ยตี้ด้วยความเร็ว เมื่อเห็นหินกรวดหลากหลายขนาด ดักไว้ด้านหน้าทางที่แก้อิ้วลื้อเข็นต้องผ่าน

เว่ยตี้ตื่นตระหนกเมื่อหินกรวดหลายขนาดอยู่ไม่ไกล แก้อิ้วลื้อเข็นธรรมดา ผ่านไปไม่ได้ง่ายๆ อย่างแน่นอน ความหวาดกลัวเกิดขึ้นในใจ เด็กน้อยหลับตาแน่น เตรียมตัวรอรับความเจ็บปวด

“เว่ยตี้!” เสียงเรียกนั้นมาพร้อมกับลมหายใจอุ่นที่ถึกระชั้นด้วยความ เห็น้อย

เว่ยตี้รู้สึกถึงแรงต้านเพียงชั่วครู่จากด้านหน้า ซึ่งหยุดแก้อิ้วลื้อเข็นของเขา ได้สำเร็จ เขาเงยหน้าขึ้น ใบหน้าของพี่สาวที่แดงก่ำและมีหยดเหงื่อเต็มหน้าเป็น ภาพแปลกตา สร้างความประหลาดใจให้เขา

“เหตุใดไม่ปล่อยมือ”

เว่ยตี้อัปปากเอ่ยได้แค่คำเดียวอย่างแผ่วเบา

เว่ยมิ่งดำหนิด้วยความเป็นห่วง คำว่ามีมือเล็กขึ้นมาดู ฝ่ามือนุ่มเต็มไปด้วย แผลถลอกเลือดไหลซึม และยังมีเศษไม้เล็กๆ ที่ม่ออีก ทั้งรอยข้ำเขียวม่วงบนหลังมือ นางปวดใจจนใบหน้าบึ้งตึง โกรธพวกกู๋กั๋งพวยที่ทำร้ายกันขนาดนี้

“เจ็บมากหรือไม่” เว่ยมิ่งคงไม่ห่วงใยน้องชายเว่ยชู่ชานมาก หากเว่ยตี้ คนนี้ไม่เพียงชื่อเหมือนน้องชานนาง แต่ยังมีใบหน้าเหมือนเว่ยตี้ในวัยเด็กอีกด้วย

“คุณชาย” โยวหงที่ตามมาทันร้องให้สะอื้นขณะสวมกอดเว่ยตี้ใจของนาง หล่นหายแทบจะหมดสติ

เว่ยตี้เหมือนยังตกอยู่ในวังค์ เขาไม่ได้ตาผาดโผนหรือไม่ ที่พี่สาวมาช่วย

และแสดงความรักความห่วงใยมากเช่นนี้ ในใจเต็มไปด้วยความลับสน ความ
ตื่นตันเอ่อล้นขึ้นมา เด็กน้อยไม่รู้ว่านี้เรียกว่าดีใจหรือไม่

“เว่ยซูซ่าน! เจ้ากล้ามาขัดขวางการเล่นสนุกของข้า” กู๋กั๋งฟูโบหน้าบิดเบี้ยว
ด้วยโทสะ เมื่อเห็นว่าเป็นใครที่กล้าช่วยเหลือเว่ยตี้ ร่างเล็กวิ่งเข้ามาพร้อมซึ้นนิ้ว
ต่อว่ากรกระทำของเว่ยซูซ่านที่ละเมิดกฎอันร้ายแรงเข้า คำพูดที่ใช้ก็ไร้ความ
เคารพ เต็มไปด้วยความกร่างที่ไม่เข้ากับหน้าตาอันหล่อเหลานั้นเลย

สายตาของเว่ยตี้ยังอยู่ที่ฝ่ามือของเว่ยตี้ เด็กตัวเล็กแค่นี้ทนต่อความ
เจ็บปวดไม่ร้องสักคำ หัวใจแข็งแกร่งทนงเกินตัวน่าชื่นชมนัก ช่างแตกต่างจาก
เว่ยตี้ของนางซึ่งมักพึ่งพาพี่สาวเสมอ จนไม่อาจรับมือกับปัญหาใดได้

แววตาของเว่ยตี้ลั่นไหวเมื่อกู๋กั๋งฟูก้าวเช่นนั้น ราวกับว่าเขาต้องสูญเสีย
พี่สาวไปแน่นอน ความห่วงใยในช่วงเวลาสั้นๆ ที่ได้รับครั้งแรกทำให้เขาอยากจะ
ได้รับอีก จึงวาดหวังเหลือเกินว่านางจะยืนอยู่ข้างเขา

โยวหงบอกว่ากู๋กั๋งฟูเป็นบุตรชายคนเล็กของตระกูลกู๋ที่ถูกตามใจเสมอ
ทุกคนแทบต้องเชื่อฟังและก้มศีรษะให้ ทั้งหมดที่เป็นอยู่ในตอนนี้ก็ซึ้นชัดแล้วว่า
เว่ยซูซ่านเปรียบเสมือนบ่าวรับใช้ที่ต้องทำตามคำสั่ง แม้จะมีศักดิ์เป็นพี่สะใภ้

“คุณชายสี่แข็งแรงและเก่งมากเลยนะเจ้าคะ สามารถชนะคนที่นั่งอยู่บน
เก้าอี้ล้อเข็นได้” เว่ยตี้มองเอ่ยชื่นชมเพื่อสยบโทสะของกู๋กั๋งฟู กู๋กั๋งฟูทำหน้าที่ไม่ถูก
เพราะไม่คาดว่าจะเป็นเช่นนั้น จนบรรดาลูกสมุน เว่ยตี้ และโยวหงต่างก็งุนงง

“อี! เรื่องจริง ข้าไม่ปฏิเสธ” กู๋กั๋งฟูเพิ่งจะตระหนักได้ว่าเป็นคำชมจึงยกมือ
กอดอก เซิดหน้า สองเท้ากางออก มีท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง ลดความน่ารักจน
เหลือเพียงความน่าหมั่นไส้ที่เห็นแล้วอยากจะเบะปากใส่

มีเพียงผู้ใหญที่รับรู้ว่านั่นคือการประชดประชันมิใช่คำชม แต่อย่างไรเด็ก
ก็คือเด็กอยู่วันยังค่ำ ความคิดตรงกับใจ “มิน่าเล่า ถึงมีข่าวลือว่าคุณชายสี่ปีน
ต้นไม้ถึงปลายยอดได้ในเวลาไม่ถึงเค่อ คนแข็งแรงมากเท่านั้นที่จะทำได้ ไม่รู้ว่
วันนี้คุณชายสี่จะแสดงความสามารถอันยอดเยี่ยมนี้ให้ทุกคนมีวาสนาได้ชมหรือ
ไม่”

เด็กที่กล้าพองตนด้วยคำชมเยินยอยอมง่ายต่อการล่อลวง เว่ยตี้รู้สึก
เหมือนเป็นแม่มดในนิทาน ซึ่งไม่มีอะไรให้ต้องรู้สึกละอายที่จะสั่งสอนเด็กนิสัย

เสียให้หลายจำว่าการถูกแก๊งนั้นเป็นอย่างไร

เหล่าลูกสมุนพากันเบิกตากว้างด้วยความตกตะลึง ที่ท่านหัวหน้าก๊วยกั้งฟู เชี่ยวชาญจนเป็นที่เลื่องลือ เว่ยต๋วยจึงงนกว่าใคร ภายในคฤหาสน์ตระกูลกูไม่มีใครที่ไม่ว่าก๊วยกั้งฟูเกี่ยจร้านมากแค่ไหน จะเอาเวลานอนไปพิชิตยอดไม้ในเวลาอันรวดเร็ว นั่นเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อเกินไป

“มีข่าวลือเช่นนั้นตั้งแต่เมื่อใด เจ้าไปได้ยินมาจากที่ไหน”

“คนเก่งย่อมมีชื่อให้พูดถึง พวกเราทุกคนอยากให้คุณชายสี่แสดงความสามารถที่ผู้คนเล่าลือหรือไม่” เว่ยมีอิงยังคงเอ่ยคะยั้นคะยอเรื่องเดิมจนกว่าจะเห็นก๊วยกั้งฟูพยักหน้าตกลง

“คุณชายอย่างข้าไยต้องแสดงให้เห็นพวกเจ้าดู” ข่าวลือที่สร้างชื่อเสียงย่อมต้องรับไว้ก่อนว่าตนมีความสามารถจริง แม้จะยังงนงว่าไปแสดงความสามารถนั้นตั้งแต่เมื่อใดก็ตาม ก๊วยกั้งฟูไม่ยอมเสียหน้า จึงหาคำพูดมาบายเบี่ยงด้วยสีหน้าหยิ่งยโส

“ข่าวลือไม่จริงหรือไม่ ข้าต้องไปแก้ไขให้ถูกต้องเสียแล้ว” เว่ยมีอิงยกมือทาบอกด้วยความตกใจ แสดงบทพิศหวังได้ทิ่มแทงสายตาก๊วยกั้งฟูหนัก ยิ่งนางบอกว่าจะไปแก้ข่าวลือที่สร้างชื่อเสียงให้เขา คนที่ไม่เคยมีผลงานดีเด่นในชีวิตจึงเดือดดาลขึ้นมา

“เจ้ากล้าหรือ เว่ยซู่ซ่าน!”

“เช่นนั้นก็แสดงให้เห็นโดยเร็วเถิด ทุกคนก็อยากดูใช่หรือไม่” แมวน้อยแยกเขี้ยวเสียน่ากลัว เว่ยมีอิงยิ้มขบขัน รีบหาแนวร่วมมาช่วยกระตุ้นให้ก๊วยกั้งฟูแสดงความสามารถโดยเร็ว

แน่นอนว่าเด็กชายวัยกำลังเรียนรู้อยากเห็นการแสดงที่น่าตื่นตาตื่นใจ เมื่อนางถาม เหล่าลูกสมุนของก๊วยกั้งฟูก็พากันมองหน้าเล็กลัก เหมือนน้ำท่วมปาก ไม่กล้าจะตอบว่าใช่ ได้แต่ส่งสายตาวิงวอนไปที่ก๊วยกั้งฟูแทน ในใจวาดหวังว่าเขาจะรู้

“พวกเจ้าอยากดูตามที่นางกล่าวจริงหรือไม่” สายตาของเหล่าลูกสมุนพุ่งมาที่เขา ต่อให้เรียนหนังสือไม่พัฒนาแค่ไหน ก๊วยกั้งฟูก็ยิ่งรู้ถึงความปรารถนาเล็กๆ เหล่านั้นที่เรียกร้องผ่านสายตา

“อือ!” ในที่สุดลูกสมุนก็ตอบอย่างพร้อมเพรียง

“พวกเจ้าตั้งตารวมได้เลย” กุ๊กกึ่งฟูตบอกลางกล่าวอย่างหยิ่งยโส วางมัต นำเกรงขามเลียนแบบพี่ชาย ดูเข้มแข็งฮึกเหิมเหมาะสมที่ทุกคนยกเขาเป็นท่านหัวหน้า ไม่หวั่นต่อสิ่งใด และยังมีน้ำใจกว้างขวางไม่เก็บงำความสามารถพิเศษไว้เพียงคนเดียว

หามีใครรู้ไม่ว่าในใจกุ๊กกึ่งฟูท่องซ้ำๆ ว่า ‘ไม่ๆ’ เป็นความปรารถนาเล็กๆ ที่ใช้จิตวิญญาณทั้งหมดส่งไปให้บรรดาลูกสมุนตอบปฏิเสธ แต่เหมือนว่าคำพูดของเว่ยมีอิงจะมีอำนาจมากเกินจะยับยั้ง เป็นเคราะห์หน่าที่ส่งความปรารถนาของเขากลับคืนไป ลูกสมุนจึงไม่รู้

“บ่าวจะพาคุณชายไปทำแผลก่อนนะเจ้าคะ” โยวหงเกลี้ยกล่อม

“ไม่โยวหง” เว่ยตี้ส่ายหน้า “กึ่งฟูไม่ยอมปีนต้นไม้แน่ หากเข้าไปจากตรงนี้ สิ่งที่ใหญ่ต้องการจะไม่สำเร็จ”

“แผลนี้คงจะเจ็บไม่ใช่น้อยนะเจ้าคะ” ดวงตาของโยวหงพลันแดงกำ นางไม่เข้าใจว่าคุณชายหมายถึงสิ่งใด นางสนใจเพียงสิ่งเดียวคือเขา

“ข้าเป็นบุรุษ บาดแผลก็กลหัวใจเพียงนี้ทำอะไรข้าไม่ได้หรอก”

เว่ยมีอิงประหลาดใจ ทั้งเอ็นดูเว่ยตี้ที่น้อยคนนี่ยิ่งนัก ร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ไม่ใช่อุปสรรคในการใช้ชีวิตของเขาเลย อายุยังน้อยแต่มีความเป็นผู้ใหญ่เกินตัว

“เว่ยตี้ เว่ยซู่ชาน และพวกเจ้า จงเบิกตากว้างๆ ดูข้า!” เมื่อเลือกต้นไม้ใหญ่ที่เหมาะสมแก่การแสดงความสามารถได้แล้ว กุ๊กกึ่งฟูที่ยืนกางขาเท้าเอวก็ตะโกนบอกคล้ายกลัวว่าพวกเขาจะพลาดอะไรดีๆ

เว่ยมีอิงจับมือเว่ยตี้แล้วกระชับแน่นก่อนปล่อย นางเดินไปหยุดยืนอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่ด้านหลังกุ๊กกึ่งฟู พร้อมกับนั้นเหล่าลูกสมุนก็วิ่งตามมาดูใกล้ๆ ด้วย

เมื่อผู้ชมมากันครบแล้ว กุ๊กกึ่งฟูก็ไม่รอช้า ลงมือปีนต้นไม้ด้วยท่าทางเชี่ยวชาญ ทั้งที่ความเป็นจริงเขาไม่เคยปีนต้นไม้เลยด้วยซ้ำ พยายามอยู่พักใหญ่จนเหงื่อชุ่มแผ่นหลัง ในใจร้องโอดครวญหลายตลบว่า ‘แยะแล้วๆ’ จึงปีนขึ้นไปได้เสียที แม้ทั้งสองมือจะถูกเปลือกไม้หยาบขูดก็ปิดปากเงียบไม่กล้าร้องให้เสียเชิง

“คุณชายสี่สู้ๆ คุณชายสี่เก่งที่สุด ปีนขึ้นไปได้แล้ว” เว่ยมีอิงส่งเสียงสนับสนุน หวังเป็นแรงผลักดันให้เขาสู้ไม่ถอย ไม่ใช่ลิ ให้เขาไม่กล้าถอดใจลงมา

ก่อนจะพิชิตยอดไม้ได้

บรรดาเหล่าสมุนยกมือเกาศีรษะแกรกๆ การปีนงอๆ งงๆ นั้นดูปราดเดียวก็รู้แล้วว่ากูกังฟูปีนต้นไม้ไม่เป็น กระนั้นก็เฝ้ามองความพยายาม เป็นครั้งแรกที่คุณชายผู้เกียจคร้านแสนเอาแต่ใจมุ่งมั่นเกินตัวเช่นนี้ เป็นภาพที่หาชมได้ยากจริงๆ

เว่ยตี้ที่เป็นผู้ชมก้มหน้าเราะจนท้องแข็ง ยิ้มกว้าง ดูเหมือนพี่สาวช่วยคิดบัญชีแทนเขาแล้ว ทำเอากูกังฟูตกที่นั่งลำบาก จะถอยก็กลัวเสียหน้า จะปีนขึ้นไปก็แสนจะทุลักทุเลทรมาณสังขารที่ได้รับการทะนุถนอมมาอย่างดี

“คุณชายสี่ปีนต้นไม้ได้ยอดเยี่ยม” เว่ยมี้อิงเล่นใหญ่เต็มที น้ำเสียงก็ออกจะปลื้มปรีดิ์ในบุญของตนที่ได้เห็นกูกังฟูปีนต้นไม้ แค่เสียงนางคนเดียวก็ทำให้อูกังฟูที่ยังอยู่กึ่งกลางต้นยอมปีนต่อ ทั้งที่สองขาเมื่อยล้าเริ่มลั่นไม่หยุด

“พี่ใหญ่ ขวาลือนี้ไม่ผิดจากที่ท่านกล่าว ข้าตกตะลึงจนไม่อยากกะพริบตา” เว่ยตี้ร่วมผสมโรงกับพี่สาวอย่างรู้งาน

ในใจกูกังฟูหงอโตด้วยความภาคภูมิใจ ไม่คิดมาก่อนเลยว่า การปีนต้นไม้ จะทำให้เว่ยตี้ตะลึงได้ขนาดไม่อยากกะพริบตา ไซ้ลี เขาได้ทำในสิ่งที่เว่ยตี้ทำไม่ได้ น่าอิจฉามากเป็นธรรมดา

แม้บางครั้งมือจะจับกิ่งไม้พลาดจนเกือบจะตกจากต้นไม้ ใจหายรูป กูกังฟูผู้ไม่ยอมเสียหน้าก็ยังมุ่งมั่นไม่ยอมถอย ฝ่ามือหูนุ่มนิ่มถูกเศษไม้ที่มขูดเป็นแผลลลอกเพิ่มมากขึ้น เสื้อผ้าแพรไหมที่ตัดเย็บอย่างประณีตเป็นรอยสกปรก เหงื่อหลังชุ่มเหมือนเขาเพิ่งอาบน้ำ ผมเผ้าในกวานหยกหลุดลุ่ยยุ่งเหยิง ไม่รู้ว่าจะใช้เวลาไปนานเท่าใด แต่ก็ปีนขึ้นไปใกล้ยอดไม้สำเร็จ

เด็กชายก้มลงมองเบื้องล่างด้วยรอยยิ้มภาคภูมิใจระคนจ้องห้อง ประกาศชัยชนะ เว่ยมี้อิงปรบมือหน้า ทุกคนจึงปรบมือตามแบบงุนงง ก่อนที่ปัญหาใหญ่จะตามมาอีกระลอกเมื่อกูกังฟูค้นพบว่าลงจากต้นไม้ไม่ได้

“กระโดดลงมา” เป็นวิธีที่นางเสนอ ในสายตาผู้ใหญ่อย่างนาง ต้นไม้นี้ไม่ได้สูงมากขนาดที่ตกลงมาแล้วจะหักเสียหน่อย แค่ข้อเท้าพลิกเจ็บไปอีกหลายวันก็เท่านั้น

“เว่ยซูชาน เจ้าต้องรับข้า” กูกังฟูใช้สายตาประเมินความสูงแล้วก็คิดว่า

ต้องมีผู้ใหญ่รับเขาอยู่ด้านล่างคนหนึ่ง ไม่เช่นนั้นเขาต้องบาดเจ็บแน่ๆ เขาจึงโยนความหวังผ่านคำสั่งไปยังเว่ยซู่ชาน

“ข้ารับไม่ไหว” เว่ยมีเอ็งเค้าร้าสลัดที่ไม่อาจรับเขาได้ กู๋กั๋งพุดตามเล่ห์เหลี่ยมนางไม้ทันจึงหันปลายหอกไปที่ลูกสมุนแทน

“พวกเจ้ารับข้า”

กระทั่งผู้ใหญ่ที่ตัวสูงกว่าพวกเขายังรับไม่ไหว แล้วเหล่าลูกสมุนตัวเล็กๆที่ยังเด็กอยู่จะเอาหาญไปรับกู๋กั๋งพุดหรือ คงอยากไปเยือนปรโลกก่อนวัยอันควรเป็นแน่ จึงพากันหนีเสียด้วยท่าทางน่าสงสาร จนเว่ยมีเอ็งต้องกลั่นยืมฆ่าตรงมุมปาก

กู๋กั๋งพุดดีพันกรอด เคื่องโกรธจนอยากจะซัดหมัดใส่หน้าพวกลูกสมุนคนละที ช่างไร้ประโยชน์ในเวลาที่เขาต้องการ ในเมื่อไม่มีใครรับ เขาจะยอมเสียหน้าทนออกคำสั่งชี้ขาดต่อไปได้อย่างไร จึงหลับตาแน่นแล้วกระโดดลงจากต้นไม้ทันที

ตุ๊ป!

“ฮ้าก...!”

ห้า

กุงังฟูรู้สึกว่าสูงเกินไป ทว่าไม่มีใครกล้ารับเขาเลยสักคน แล้วเขาก็
ไม่อยากเป็นลิงน้อยอยู่บนต้นไม้ จึงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ตัดสินใจกระโดดลง
มาด้วยความกล้าที่ผูกความกลัว

เพราะไม่รู้จั้งหะทรงตัว เมื่อเท้าถึงพื้น แน่แน่นอนว่าเกิดอาการบาดเจ็บ
ภายนอกตรงบริเวณตาตุ่มเพราะข้อเท้าพลิก ร่างกายลึ้มดั่งตั้ง ก้นกระแทกพื้น
เต็มๆ ความเจ็บแล่นไปยังแก้มสมอง เด็กน้อยผู้มีความอดทนต่ำก็เปิดปากร้อง
เสียงดังลั่น จนบรรดาลูกสมุนแตกตื่นตกใจรีบเข้าไปดูอาการของเขาด้วยท่าทาง
ที่ทำอะไรไม่ถูก

“พี่...” เว่ยตี้หันไปทางพี่สาว ดวงตาใสกระจ่างจับด้วยความหวาดหวั่น

“ฟูเออร์!” เท้าของเว่ยตี้ถูกหยุดไว้เมื่อได้ยินเสียงร้องตื่นตระหนกของ
สตรีนางหนึ่ง ไม่รู้ว่านางมาจากไหน แต่พอผ่านมาเห็นว่าเด็กที่นั่งร้องไห้ได้อยู่ใต้
ต้นไม้เป็นกุงังฟูก็วิ่งเข้ามา

“ท่านแม่” กุงังฟูเหมือนได้ยินเสียงสวรรค์ เขาบีบน้ำตาเม็ดโตให้ร่วงเฉาะๆ
ไม่หยุดรากับฤดูฝนโหมกระหน่ำอยู่บนใบหญ้า เด็กที่เป็นลูกสมุนพากันหลีกทาง
จำละหวั่น ต่างมีสีหน้าเกรงกลัวมารดาของเขาจนไม่กล้ามองหน้าและสบตา

“ฟูเออร์เจ็บตรงไหน” ป้ายทรงผิงปวดใจยิ่งนัก เมื่อเห็นกุงังฟูกุมข้อเท้า
บวมเป่งก็ปลอบประโลมอย่างอ่อนโยน

อี่เหนียงรอง แม่สามีมองเว่ยชูชาน... เว่ยมีอิงระลึกรู้ขึ้นมาได้ เมื่อกู่กั๋งฟู ร้องเรียกลสตรีนางนั้นว่า ‘ท่านแม่’ ระหว่างที่นางสำรวจอาการบาดเจ็บของบุตรชาย ทางตาเว่ยมีอิงก็เห็นสาวใช้ที่เดินตามหลังอี่เหนียงรองปลีกตัวออกไปตามหมอบอย่างรู้หน้าที่ นางประเมินแม่สามีมองเว่ยชูชานอยู่เงียบๆ อีกฝ่ายมีฐานะเป็นแค่อี่เหนียง แม้อายุจะเข้าสู่วัยกลางคน แต่ยังคงความงามเกินวัยที่ไม่อาจละลายตาได้จริงๆ

“เป็นเว่ยชูชานที่รังแกข้าจนมีสภาพเช่นนี้ ท่านต้องคืนความยุติธรรมให้ข้าด้วย” กู่กั๋งฟูรีบฟ้อง ซึ่ขี้ไปทางเว่ยชูชาน และยังบั่นหน้าเหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรม ทำทางอวดดีโอหังสลายไปราวกับไม่เคยมีมาก่อน

“เจ็บมากขนาดนี้ยังมีเรี่ยวแรงบร้กปรำพีสะไ้้อีกหรือ”

ก่อนที่เว่ยมีอิงจะกล่าวอะไรออกมา ป้ายทรงผิงก็ตำหนิบุตรชายด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแต่มีอำนาจอยู่ในที แม่เด็กน้อยจะเอาแต่ใจเพียงใด แต่กับมารดาเขากลับไม่กล้าดื้อดึง

“ไม่ใช่พีสะไ้้อ้า” กู่กั๋งฟูปล้นก้มหน้าลงต่ำ ริมฝีปากเล็กคว่ำลงคล้ายกำลังข่มกั๊นอาการน้อยอกน้อยใจที่แผลงฤทธิ์อยู่ตอนนี้ “ข้าจะขอความยุติธรรมจากท่านพ่อ”

รออยู่นานสาวใช้คนสนิทของป้ายทรงผิงก็พาหมอบมาช่วยดูอาการ กู่กั๋งฟูสูดน้ำมูก แม้มริมฝีปากแน่น ร้องไห้เจี๊ยบๆ ออกอาการคืออั้นไม่ค่อยให้ความร่วมมือแก่หมอลักเท่าใด ป้ายทรงผิงจึงเอียงเขม็งเพื่อควบคุมพฤติกรรมของเขา หมอบจึงยื่นมือกอดที่ข้อเท้าเล็กๆ ไปได้สำเร็จ เด็กน้อยเจ็บจนหน้าซีด เขาถลิ่งตาชุ่นเคืองใส่หมอบผู้นั้น แต่ไม่ได้ตำท้อด้วยคำหยาบ

หลังจากหมอบตรวจดูอาการแล้วก็สั่งให้สาวใช้อุ้มตัวคุณชายสี่เข้าไปด้านในเรือน บรรดาลูกสมุนเห็นเช่นนั้นก็พากันตามติดไปเป็นขบวนด้วยความห่วงใย

ป้ายทรงผิงหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับเว่ยมีอิง “ฟูเออร์ยอมรับแต่หวงอ้ายเหวินเป็นพีสะไ้้ พวกเขามุกพันกันก่อนเจ้าจะเข้ามา เจ้าอย่าได้ถือสาเลย”

‘ไม่ถือสาแม่แต่หน่อย’ นางตอบในใจ

“น้องสี่มีความสุขที่ยอมรับหวงอ้ายเหวินเป็นพีสะไ้้ ข้าก็ยินดีเจ้าค่ะ”

“วากนี้ฟังเหมือนไม่ใช่ตัวเจ้าเลยชูชาน” ป้ายทรงผิงกวาดตามองเว่ยชูชาน

ใหม่อีกครั้งว่าตนฟังผิดไปหรือไม่ หากเป็นแต่ก่อนเว่ยซูชานได้ยินแล้วต้องชัก สีหน้าขุนเคื่อง ไหนเลยจะมีสีหน้าและคำพูดยินยอมใจกว้างเช่นนี้ได้

เว่ยมีอิงค้อนในใจ ตอนแรกบอกว่าอย่าถือสา พอคล้อยตามก็มองว่าแปลก เป็นการเหน็บแนมทางอ้อมอย่างไม่ต้องสงสัยว่านางเสแสร้ง จึงลองสารภาพอีก ครั้ง “ข้าเอาใจท่านเจ้าค่ะ”

“เป็นตัวเจ้าเองเถิด แม่เจ้าจะร้ายกาจ แม่สามีเช่นข้ายอมรับได้อยู่แล้ว” ปายทรงผิงเพยรอยยิ้มโอบอ้อมอารี ฟังแล้วเหมือนจะให้ความรู้สึกดี สัมผัสไม่ได้ถึงเจตนาเลวร้ายใดๆ กระนั้นในส่วนลึกของใจเตือนว่าแม่สามีผู้นี้เหมือนซ่อน ความซับซ้อนบางสิ่ง ไม่เปิดเปลือ่งทั้งหมด เว่ยมีอิงจึงไม่เชื่อใจสุดทาง

“ท่านไม่เชื่อคำพูดกู่กั๋งฟูหรือ” เว่ยมีอิงลองหยั่งเชิงว่าแม่สามีเชื่อคำพูดใส่ร้ายของกู่กั๋งฟูมากน้อยแค่ไหน

“ฟูเออร์หาเรื่องเจ้าบ่อยครั้ง ข้ารับรู้ความลำบากใจของเจ้าที่ต้องรับมือกับ เขาอยู่เสมอ”

“ขอบคุณมากเจ้าค่ะ เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน... ไปกันเว่ยตี้”

“เว่ยตี้อดทนไว้วันนะ” ปายทรงผิงปรายตามองเว่ยตี้ที่หลบอยู่ด้านหลังเว่ยซูชานอย่างมีเลศนัย

เว่ยมีอิงยิ้มเรียบๆ แวดตาเปลี่ยนไปเล็กน้อยขณะที่ปรายตามองแม่สามี ชัดเจน! แม่สามีเห็นตั้งแต่ต้นว่ากู่กั๋งฟูรังแกเว่ยตี้ กระทั่งนางเข้าไปช่วย และหลอกล่อจกู่กั๋งฟูปีนต้นไม้ ก่อนกระโดดลงมา อีกฝ่ายกลับไม่ถือโทษโกรธ เคืองเลย เป็นเจตนาดีหรือมีอะไรแอบแฝงกันแน่ นางส่งยิ้มให้เว่ยตี้แล้วยื่นมือ ไปขยี้ผมเขาเบาๆ ด้วยความเอ็นดู เด็กน้อยยิ้มรับ ขณะที่ดวงตาดำยาวหงายแวว ไม่พอใจ ก่อนนางจะพาเว่ยตี้กลับเรือนพัก

เว่ยมีอิงบังเอิญเห็นซุนเหนียงยืนอยู่ด้านหลังต้นไม้ คล้ายจะรออยู่นาน แล้ว ทำสัญญาณมือให้นางตามไป แม้ซุนเหนียงจะมีอารมณ์ซุนเคื่อง แต่กลับ เก็บงำไว้อย่างแน่นหนา ไม่ได้ด่าทอใดๆ จนน่าแปลกใจ

ระหว่างที่เดินไปยังเรือนหลงกับซุนเหนียง ผ่านเส้นทางบูด้วยกระเบื้อง หินที่ถูกขนาบด้วยทิวไม้ร่มรื่น สองแม่ลูกไร้การสนทนา คนหนึ่งเดินทอดน่อง

เรื่องซ้ำ ขณะที่อีกคนเร่งฝีเท้า

ทั้งที่เว่ยมีอิงไม่อยากจะตั้งใจดูสิ่งใดก็ยิ่งเผลอชื่นชมต้นหงส์ฟูใบสีม่วงปนแดงที่แซมอยู่ข้างทาง ชื่นชมการจัดสวนที่รูปแบบการวางต้นไม้เล่นระดับสูง กลางต่ำ ให้กลิ่นอายอันเรียบง่ายแต่สงบอยู่ในที่ ก้าวไปอีกไม่เท่าไรก็พบภูเขาจำลองและธารน้ำขนาดเล็กที่ใสราวกับกระจก เห็นปลาพลิวแหวกว่ายใต้ผิวน้ำสีเขียวมรกตด้วยสะท้อนสีจากบรรดาแมกไม้ หินที่ตกแต่งเป็นหินพันม้าและหินฟองน้ำ มีลักษณะขรุขระและช่วยเก็บความชื้น สวนนี้ล้วนเลียนแบบธรรมชาติได้อย่างสมจริง

“ซู่ซ่าน” ซุนเหนียงที่นำหน้าไปก่อนหลายก้าวยืนอยู่จุดหนึ่งไต้ร่มไม้ แล้วจับจ้องไปยังศาลาที่อยู่ริมสระน้ำ นางเบิกตากว้างด้วยความไม่พอใจที่คุกรุ่น

คล้อยตามสายตาของซุนเหนียงไปยังศาลาที่อยู่ริมสระน้ำไม้ไกลเท่าใดปรากฏภาพละครตราตรึงฉากหนึ่งที่แม้แต่เว่ยมีอิงยังต้องชื่นชมในใจไม่หยุด

เมื่อพิจารณาจากด้านข้างในปราดเดียวก็พบว่า เป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลา ดึงดูดวิญญานมากๆ ด้วยรูปร่างสูงใหญ่ท่าพี่งแฝงความองอาจผ่าเผย สวมอาภรณ์สีเขียวอมฟ้าเรียบง่ายกลมกลืนกับแมกไม้รอบตัว ทั่วไม่ขาดความภูมิฐาน มีกลิ่นอายความลุ่มลึกสงบนิ่ง ทำให้คนที่มึนจิตใจสับสนพลันสงบเมื่ออยู่เบื้องหน้าเขา ดวงตาคมได้รูปมองสตรีตรงหน้าด้วยความพิเศษและอ่อนโยน เป็นครั้งแรกที่นางคิดว่าการอยู่ในยุคนี้ก็ได้แล้วร้ายเสมอไป

ส่วนสตรีนางนั้นให้ยกเหนือคำว่างงดงามยิ่งกว่าเทพธิดาก็ไม่เกินจริง ยังมีลำแสงอ่อนๆ ส่องมากระทบผิวนางเนียนดูจมนั้นแพะนั้นคล้ายมีรัศมีเปล่งขึ้นมา สะกดตาหาได้มาเปรียบ เว่ยมีอิงกำลังเพลิดเพลินกับการมองคนหน้าตาดี ที่แขนก็พลันรู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมาเหมือนเนื้อถูกบิออก เมื่อซุนเหนียงหยิกแขนนางสุดแรงจนแทบซ้ำ

“โอ๊ย!”

“โง่ตายตาเจ้าดูยินดีเช่นนี้ นั่นไม่ใช่สามที่เจ้ารักมากกับนางมารที่เป็นหนามยอกอกเจ้าหรือ”

ดูท่าทางโกรธซึ่งแทนของซุนเหนียงแล้ว เว่ยมีอิงก็หันมองไปยังศาลาอีกครั้งด้วยสีหน้าที่มึนท้อ ชายหนุ่มที่นางเห็นแค่ใบหน้าข้างขวาได้เผยอีกด้านที่สวม

หน้ากากเงินปกปิดไว้

ที่ไม่รู้ว่าเขาคือกุเหยียนเลิ่น สามีของเว่ยซูชาน เพราะตอนที่พบกันครั้งแรก เขาไม่เพียงเย็นซาใส่ แต่ยังเผยโฉมอัปลักษณ์อีกด้านให้เห็นอย่างโจ่งแจ้ง ไม่ได้อำพรางให้ดูหล่อเหลามีรัศมีเหมือนอยู่ต่อหน้าสตรีในศาลา กอปรกับที่เว่ยมีอึงบาดเจ็บเลยไม่ทันสังเกตให้ดี แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ไม่ได้สนใจแม้แต่น้อย “หวงอ้ายเหวินหรือ... งดงามมาก”

“เหลวไหล! เจ้าจะปล่อยให้นางมาประทับรอยมากกว่านี้ไม่ได้ รีบไปแสดงความเป็นเจ้าของ” ซุนเหียงผลักไหล่เว่ยซูชานให้นางเข้าไปขัดขวางมารยาของหวงอ้ายเหวิน ทำที่บ่งชี้ตัวหวงลูกเขยคนนี้

“เหยียนเลิ่นชอบนางมากหรือ” คำถามนี้แค่ยื้อเวลา สองตาของนางไม่ได้มีตบอด ที่จะไม่เห็นว่ายสาตกุเหยียนเลิ่นมองหวงอ้ายเหวินนั้นด้วยความรู้สึกพิเศษ เขาถึงได้ทำตัวให้ดูดีมากๆ ด้วยการปิดส่วนที่เป็นปมด้อย

“ชอบมากแล้วอย่างไร นางเป็นถึงบุตรสาวของท่านแม่ทัพหวง จะยอมให้บุตรสาวมาเป็นรองสตรีอื่นนั้น ไม่มีทาง” ซุนเหียงเค้นเสียงเย้ยหยันขึ้นจมุก “อย่ามัวพิรีพีไร ไปทำหน้าที่ของเจ้า!”

เว่ยมีอึงครั้นจะไปเสวนากับคนแปลกหน้าทั้งสองที่กำลังมองตากันหวาน ขึ้นอยู่ในศาลา ทว่าพอทบทวนดูก็ควรจะรู้เรื่องราวให้มากกว่านี้ หากมีหนทางที่จะหย่าได้โดยไม่ต้องถูกส่งเข้าซ่องหญิงงาม นางจะทำทุกวิถีทาง

“เว่ยซูหยินมาเจ้าคะคุณหนู” ซื่อซื่อลอบยื่นมือไปกระตุกแขนเสื้อคุณหนู แล้วบอกด้วยน้ำเสียงร้อนรน ทำทางระวังภัยเต็มที่ เมื่อเว่ยซูชานเดินข้ามสะพานเข้ามาใกล้คุณหนูมากขึ้นทุกที

“พี่เหยียน ข้าคงต้องขอตัวกลับก่อน” หวงอ้ายเหวินกล่าวอ่าลา อากัปกิริยานุ่มนวลนั้นแฝงไว้ด้วยความอาลัย ดวงตาคู้งามที่คล้ายมีม่านน้ำบางๆ ถ่ายทอดความรู้สึกมากมายที่ยากจะเอื้อนเอ่ย

หัวใจยังไม่หายจากความคิดถึง กุเหยียนเลิ่นตระหนก ตรงหางตาปรากฏเงาร่างของสตรีนางนั้น เขาถึงรู้สาเหตุที่หวงอ้ายเหวินไม่อาจรั้งอยู่ต่อ จึงคล้ายมีไอเย็นแผ่ออกมารากร่างเขา ทว่าเมื่อหันกลับมาเผชิญหน้ากับหวงอ้ายเหวิน ก็มีแต่ความอ่อนโยนทะนุถนอมราวกับนางเป็นสิ่งล้ำค่าที่เขาหวงแหน

“เหวินเออร์ เจ้ายังยินดีจะรอต่อไปหรือไม่” ถ้อยคำนี้เปล่งออกมาจากลำคอที่ตีบตันด้วยความคับแค้นใจและหวาดหวั่นของกู่เหยียนเหลิน ดวงตาแดงก่ำของเขาสั่นไหวด้วยกำลังสั่นหวั่นมาจากแรงโทสะ เขาฝืนกลั้วกลืนยากจะปล่อยวาง เพราะมีเพียงไม่กี่คนที่รู้ และแสนซึ้งซึ้งที่ตนไร้ความสามารถ แม้แต่จะรับหวัง-อ้ายเหวินเข้ามาเป็นภรรยาเอก

หวังอ้ายเหวินยกริมฝีปากเป็นรอยยิ้มบางที่ตรงจริง แยกอารมณ์ไม่ออกว่านางขุ่นเคืองหรือยินดี มีเพียงคำตอบเปี่ยมไปด้วยความเมตตาอารีที่เห็นอกเห็นใจสตรีด้วยกัน “ห้ามหย่านางได้หรือไม่”

นางไม่รอ... ร่างเขาสั่นสะท้านด้วยความผิตหวั่น ทว่าก็ยากจะดูออก รอยยิ้มงามเสมือนคมมีดบาดหัวใจเขา

“คุณหนูหวงเป็นคนดีจริงๆ” เว่ยมีอิงที่มาถึงด้านในศาลาก็เริ่มต้นการทักทายด้วยรอยยิ้มมิตรภาพ บทสนทนาที่แผ่วเบาที่แว่วเบาที่เข้าหูนางมาเพียงประโยคเดียว ก็เข้าใจเรื่องก่อนหน้ามากขึ้น... ที่เขาบอกว่าไม่หย่า

“เว่ยฮูหยิน” หวงอ้ายเหวินเบิกตากว้าง คาดไม่ถึงว่าจะมีคำชมออกมาจากปากของเว่ยฮูซ่านที่จงเกลียดจงชังนาง จึงกวาดตาสำรวจอีกฝ่ายให้ละเอียดอีกครั้งว่ามีสิ่งใดแอบแฝงหรือไม่

“เรียกชื่อว่าฮูซ่านเถอะ” เว่ยมีอิงหย่อนตัวลงนั่งลงบนเก้าอี้ด้วยท่าทางสบายๆ ต่างกับหวังอ้ายเหวินและสาวใช้ที่เกร็งไปทั้งร่าง รวากับกำลังเพชฌิมหน้าอยู่กับปีศาจดูร้าย แวดตาระแวดระวังนั้นชวนให้อายากหัวเราะยิ่ง

ในอดีตเว่ยฮูซ่านต้องไม่ถูกชะตากับหวังอ้ายเหวินมากๆ ดูเอาเถิด ยามสายตาก็กู่เหยียนเหลินเหลือบมามองนางล้วนมีแต่ความเย็นชา ทว่าเมื่อเบี่ยงทิศไปทางหวังอ้ายเหวินกลับเปลี่ยนเป็นความอ่อนโยนรักใคร่ สองมาตรฐานชัดคตาแบบนี้ ก็คาดเดาความสัมพันธ์ของบุคคลทั้งสามได้ไม่ยาก

ทางที่ดีในตอนนี้เป็นคือผูกมิตรไว้จะดีกว่า ดูเหมือนคำขอของหวังอ้ายเหวินจะมีผลต่อกู่เหยียนเหลิน แต่หวังอ้ายเหวินกลับส่ายหน้าปฏิเสธ เรียกว่าที่มีสายเส้นละเอียดอ่อนขมขมดมนั้น ยิ่งเพิ่มความงามขึ้นอีกสามส่วน

“มาปรองดองกัน” เว่ยมีอิงเอ่ยด้วยลุ่มเสียงนุ่มนวล มีต่างจากผู้ใหญ่กำลังเมตตาถูกหลาน บุคลิกนางดูจะไม่สอดคล้องกับอายุอย่างน่าแปลกประหลาด

สำหรับหวงอ้ายเหวิน แม่แต่เววต่ายยังเปี่ยมประสบการณ์ชีวิต มีความสุขุมลุ่มลึก อย่างยากจะคาดเดา ทั้งที่ใบหน้ากำลังแย้มยิ้มคล้ายเด็กสาวไร้อุปสรรคก็ตาม หากเป็นแต่ก่อน เว่ยซู่ชานยังจะใจเย็นเช่นนี้หรือ เวลาที่เห็นนางอยู่กับพี่เหยียนสองคนต้องเข้ามาโวยวายเสียใหญ่โต แล้วมีท่าทางดูร้ายจะลงไม้ลงมือให้ได้ จนพี่เหยียนต้องห้ามไว้ด้วยความไม่ไหวทุกครั้ง

บรรยากาศที่ควรจะผ่อนคลายด้วยท่าทางเป็นมิตรอย่างจริงใจของนาง กลับกลายเป็นตึงเครียดซึ่งพร้อมจะขาดฝั่ง เมื่อกู่เหยียนเลื่อนมองมาหมายให้ทะลุถึงเนื้อในว่านางซ่อนความน่าหมั่นที่เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยาไว้หรือไม่ ถึงได้มาวางตัวผูกไมตรีกับหวงอ้ายเหวิน ต่อให้เว่ยซู่ชานสาบานถึงตายแล้วอย่าได้พูดได้เกิดถึงเจ็ดชาติ เขาก็ไม่มีวันเชื่อ

“เจ้ามีเล่ห์กลใจซ่อนเร้นในการปรองดอง” แวตาคมที่เย็นเยียบของกู่เหยียนเส้นเหมือนจะแล่นเนื้อเถื่อนหนังเว่ยซู่ชาน นางที่ร้ายกาจเปิดเผยในอดีตยังไม่น่ากลัวเท่าสันติภาพจอมปลอมในตอนหนึ่งที่ร้ายกว่าสงครามรบพุ่ง

“แล้วใครจะโป่งบอกท่านเล่า” เว่ยมีอิงเตาะลื่นอย่างมีจริตยั่วเย้าเล่นหูเล่นตาปั่นประสาทคน มีคนร้ายที่ไหนจะบอกแผนการให้ล่วงรู้เพื่อเข้าคุกเข้าตารางเล่า ช่างเป็นคำถามที่ตรงทื่อและชื่อเหลือเกิน นางลอบพิจารณากู่เหยียนเส้นอีกครั้งอย่างถี่ถ้วน หน้าตาอีกครั้งอัปลักษณ์ก็แล้วไปเถอะ แต่นิสัยเย็นชาแบบนี้ชวนให้รู้สึกดีอย่างไรยังจินตนาการภาพไม่ออก จึงไม่เข้าใจว่าเขามีอะไรดีให้เว่ยซู่ชานหลงรัก

ดวงตาคู่นั้นที่ลอบสังเกตเขาตั้งแต่หัวจดเท้าแนบเนียนเพียงใดก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาคู่เหยียนเส้น ดูเหมือนแวตาว่ยซู่ชานกำลังเขียนบอกไว้ชัดว่า ‘เจ้ามีอะไรดี’ เจ็ดตุ้แคลนยัยหยัน ชวนให้มุมหนึ่งของใจคันยุบยิบด้วยความหงุดหงิด การเปลี่ยนแปลงไปราวกับเป็นคนละคนเช่นนี้แปลกพิกล ไม่คุ้นชิน กู่เหยียนเส้นทำหน้าที่ดีโดยไม่รู้ตัว

“เช่นนั้นซู่ชานก็เรียกข้าว่าอ้ายอ้ายเถอะ” หวงอ้ายเหวินทำลายบรรยากาศมืดครึ้มให้สลายไปด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน เพราะความรู้สึกหึงหวง นางไม่ยอมให้พี่เหยียนจ้องเว่ยซู่ชานมากไปกว่านี้ จึงดึงความสนใจทั้งหมดกลับมา

“ฐานะของเจ้าหมดหรือยัง” กู่เหยียนเส้นเอาตัวเข้ามาขวางไว้ด้านหน้าหวง-

อ้ายเหวิน

“พี่เหียน” หวงอ้ายเหวินโผล่หน้ามาทางด้านหลังเขาด้วยรอยยิ้มสว่างสดใส นางมีความคิดดีๆ ขึ้นมา “พวกเราถือโอกาสนี้พาซูซ่านไปเที่ยวด้วยกันที่ร้านสุราของคุณชายถางดีหรือไม่”

แต่มี ‘ร้านสุรา’ อยู่ในประโยคนั้น เว่ยมีอิงก็กระปรีกระเปร่าขึ้นมาทันทีพูดแล้วนางก็คิดถึงกลิ่นรสของสุราเหลือเกิน อยากู้อู้ว่าในยุคโบราณจะมีสุราแบบใดให้ได้ลิ้มลองบ้าง

“ไม่ต้องขออนุญาตเขา ข้าเมื่อหน้าอยู่พอดี เจ้าช่างมีน้ำใจนัก” เว่ยมีอิงลุกขึ้นหมายจะเข้าไปจับมือถือแขนประจบเอาใจหวงอ้ายเหวิน แต่กลับมีกำแพงมนุษย์ขวางไม่ยอมถอย ด้วยกลัวนางมากเล่ห์เพทุบายจะใช้โอกาสนี้เข้าทำร้ายคนรัก

เว่ยมีอิงแอบก่นด่าในใจ สภาพเว่ยซูซ่านหลังพินขึ้นจากโลง แรงแม้แต่ฉีกกระดาษยังไม่ไหว จะเอาความสามารถที่โหดมาทำร้ายหวงอ้ายเหวิน นางถึงตาใส่กุ๋เหียนเส้น บอกเป็นนัยให้เขาถอยไป คนร่างสูงตรงหน้าหนึ่งเฉยทั้งยังไม่พลิกทาง

“อ้ายอ้าย”

เว่ยมีอิงปรับเสียงให้เล็กมีจจริต กอดดอกพร้อมกับเช็ดหน้า มุมปากเผยรอยยิ้มของผู้มีชัย ทว่าทั้งหมดเมื่ออยู่ในสายตากุ๋เหียนเส้นแล้ว ดูร้ายกาจปหน้าหมั่นไส้จนคนเล็ดรอนมีสีหน้าไม่ชวนมอง แล้วสุดท้ายกุ๋เหียนเส้นก็ต้องยอมจำนนเพราะหวงอ้ายเหวินขอร้อง

“ซูซ่าน นี่... เจ้า... แฮ่อ!” ซุนเหนียงที่ยืนดูสถานการณ์พลันขมวดคิ้วหน้า นอกจากบุตรสาวจะไม่จัดการหนามยอกอกให้พ้นทางแล้ว ยังชวนกันออกไปเที่ยวตามคนอื่น นางไม่เข้าใจจริงๆ เลยว่าเว่ยซูซ่านคิดสิ่งใดอยู่

เมืองหลวงมีอาณาเขตกว้างใหญ่สุดสายตา เช่นเดียวกับขอบฟ้าที่จด
กำแพงเมือง ถนนนั้นก็มากมายเป็นดั่งเส้นเลือดใหญ่ที่หล่อเลี้ยงชีวิตของเหล่าวาณิชและราษฎรให้มีชีวิตที่ดี คำขายได้กำไร ที่ได้คิดก็ยกย่องแอดเป็นพิเศษสองข้างถนนขนานด้วยตึกรามบ้านช่อง หอคณิกา และโรงเตี๊ยม

เว่ยมีอิงรู้สึกตื่นตาตื่นใจกับสิ่งที่พบเห็น สีสันตามเส้นทางที่เดินผ่านล้วนดึงดูดความสนใจจนได้ทั้งหมด ความเจริญรุ่งเรืองมั่งคั่งของเมืองหลวงเปิดลูกคิดทองคำในหัวให้เริ่มคำนวณ หากได้ตั้งร้านสุราในท่าเลทองสักที่ การค้าของนางจะกอบโกยกำไรมหาศาลได้ขนาดไหนนะ กลับบ้านไปนางต้องเรียนรู้อยู่คนเดียวให้บรรลุแสงแดดร้อนแสบจะแผดเผา นางจากบ้านเรือนข้างทางช่วยได้เพียงบางส่วน แต่บนถนนสายใหญ่ที่รถม้าสองคันสวนผ่านได้สบายนั้น ผู้คนที่เดินขวักไขว่อยู่บนถนนล้วนถือร่มกันทั้งชายและหญิง ที่ไม่สะดวกถือร่มก็สวมหมวกสานปีกกว้างใบใหญ่

กูเหยียนเสิ่นถือร่มเดินเคียงคู่อันไกลกับหวงอ้ายเหวินที่คาดผ้าปิดครึ่งหน้า โดยมีชื่อชื่อคอยเดินตามอยู่ด้านหลัง ส่วนเว่ยมีอิงไม่ต้องการไปถึง นางถือร่มเดินไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ ไม่มีทำที่ว่าจะเหนื่อย

“ลูกพลับนี้ขายอย่างไร” เว่ยมีอิงหยิบขึ้นมาถือแล้วสำรวจ ลูกพลับสีส้มอมแดงทรงกลมผลใหญ่มีน้ำหนัก

“ลูกละสิบห้าอี่เปะขอรับ” เมื่อเห็นนางเป็นลูกค้าหน้าใหม่ พ่อค้าก็ยิ้มจนเนื้อแก้มขีดดวงตามะลิดตัวให้ยิ่งเล็ก

คิดว่าเว่ยมีอิงคนนี่เดินชมเฉยๆ หรืออย่างไร นางถามราคาของหมดทุกแผงที่ผ่านมา ทั้งผลไม้ เครื่องประดับ ผ้าไหม เนื้อสัตว์ ผัก รongเท้า และมีดจอบเสียม

“ให้ข้าซื้อลูกนี้สิบห้าอี่เปะ” เว่ยมีอิงกระซิบลูกพลับในมือ พลังเล็กคิ้วขึ้นถามคล้ายประหลาดใจและคล้ายคาดเดาได้แต่แรก ลูกพลับเต็มแผงไม่รู้ว่่วันนี้ จะขายออกก็ลูก เขาไม่เอาเปรียบลูกค้าหน้าใหม่เช่นนางตอนนี่ แล้วจะมีโอกาสดีๆ อีกเมื่อไรที่จะได้ขาย

“คนผู้นั้นช่างไร้ยางอาย” หวงอ้ายเหวินมีสีหน้าไม่พอใจ เมื่อเห็นเว่ยซู่ชานถูกพ่อค้าเอาไรดเอาเปรียบ

กูเหยียนเสิ่นไม่แม้แต่จะปรายตามองเว่ยซู่ชานให้เสียเวลา เขายกมูมปากเป็นรอยยิ้มบางให้หวงอ้ายเหวิน กล่าวอย่างเย็นชา “นางอวดเก่งอย่างไรงเงลา ถือเป็นบทเรียนให้ต้องจ่ายสิบห้าอี่เปะ”

เสียงสนทนาของคูร์กอยู่ไม่ไกล เว่ยมีอิงยังคงจับลังเกตหวงอ้ายเหวินกับ

กู่เหยียนเส้นอยู่ นางยกยิ้มมุมปากขณะมองพ่อค้าขายลูกพลับด้วยแวตาทิ้งสงบ
ยากจะคาดเดา

“ได้ ข้าจะซื้อ” พ่อเว่ยมีอิงเอ่ยคำนี้ แวตาทของพ่อค้าก็สว่างสดใส หัวเราะ
เย้ยในใจว่าช่างโง่เขลาที่สุด ก่อนรอยยิ้มจะค่อยๆ เลือนหายไปทีละนิดเมื่อนาง
เอ่ยอีกประโยค แล้วหันด้านที่เป็นรอยเล็บขูดให้พ่อค้าดูชัดๆ “ราคาสองอีแปะ
ในเมื่อลูกพลับนี้มีตำหนิ”

“นี่เป็นฝีมือเจ้า” พ่อค้าขายลูกพลับโกรธจนหน้าแดง

“ใส่ความลูกค้าแบบนี้ได้อย่างไร หรือเจ้าคิดจะโกงราคาจากสิบห้าอีแปะที่
ขาย!” จะเป็นกระต่ายยีนขาเดียวจนถึงที่สุด นางไว้วายให้เป็นเรื่องใหญ่โตบ้าง
ดูซิว่าใครจะเสียเปรียบ

“เจ้า!” เห็นๆ อยู่ว่านางถือ แต่เวลาไหนที่นางไปสร้างรอยได้มากขนาดนั้น
โดยที่เขาไม่สังเกต ตอนนั้นคนเริ่มหันมาดูทางพวกเขามากขึ้นแล้วเริ่มซุบซิบนิินทา
จากสีหน้าของคนเหล่านั้น เขาตกเป็นคนผิดอย่างไม่ต้องสงสัย

“เอาไปเลย ข้าไม่คิดเงิน แล้วใส่หัวไปให้พันร้านข้า!” ก่อนที่เขาจะถูก
สายตาคู่คนที่มั่งคั่งจนพรวดไปทั้งตัว ด้วยโกงราคาลูกพลับก็ถือเป็นความผิด
ติดตัวแล้ว เขายังจะมีหน้าเอาเรื่องนางให้ถึงที่สุดจนบานปลายอีกหรือ ทั้งที่รู้ที่อยู่
เต็มอกว่าเป็นฝีมือของสตรีสมควรตายตรงหน้า แต่ก็ทำอะไรไม่ได้กับความหน้า
หน้านั้น

“ซูซ่าน” หวงอ้ายเหวินถอนหายใจอย่างโล่งอก รอลุ้นอยู่นาน คิดว่าเว่ย-
ซูซ่านคงไม่พ้นจะต้องเสียทรัพย์ให้พ่อค้าขายลูกพลับ “อย่าทำแบบนี้อีกเลย ไม่ใช่
พ่อค้าทุกคนจะยอมเจ้า”

เว่ยมีอิงอมยิ้มมุมปาก ไม่ได้กล่าวอะไร สายตาชำเลื่องไปทางกู่เหยียน-
เส้นที่มีสีหน้าเรียบเฉย ล้มผัสได้ถึงความอึดอัดเล็กน้อย เขาไม่พอใจกระมังที่การ
เดินเที่ยวมีภรรยาเอกเป็นส่วนเกิน

กู่เหยียนเส้นสบตากับดวงตาที่เป็นประกายแปลกประหลาดของเว่ยซูซ่าน
พอดี

“อ้ายอ้ายมาเดินพร้อมข้า จะได้คอยชี้แนะ ดีหรือไม่” เว่ยมีอิงยื่นมือไป
ตรงหน้าอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มสดใส หวงอ้ายเหวินชะงัก ตาซึ่งในใจสั่นไหว พลัน

ตระหนักได้ว่านางเปิดช่องโหว่ให้เว่ยซูชานตั้งออกห่างกุ่เหยียนเสียนอย่างแนบเนียน

ส่วนเว่ยซูชานก็ไม่มีที่ท่าแยะแสะ ด้วยความสนใจไปอยู่ที่แผงขายของข้างทางทั้งหมด หรืออีกฝ่ายแสรังเมินเฉยเพื่อดึงความสนใจที่เหยียน เมื่อไม่ได้รับสิ่งที่คิดจึงใช้วิธีนี้มาดึงนางให้ห่าง ในใจที่สับสนครุ่นคิดหนัก พยายามมองหาหลักฐานจากเว่ยซูชานมายืนยัน นางกลับไม่เห็นความริษยาหรือความหึงหวงใดๆ จากอีกฝ่ายเลย ความสงสัยนี้ทำให้นางดูชั่วร้ายอย่างน่าอาย

“ดีแน่นอน” หวงอ้ายเหวินตอบรับเสียงหวาน ยืนไปจับมือเว่ยซูชาน แล้วเคลื่อนตัวเข้าไปอยู่ภายใต้ร่มคันเดียวกัน ซื่อซือก็เดินตามมาอยู่ด้านหลัง สายตาคอยสังเกตพฤติกรรมของเว่ยซูชานด้วยความหวาดระแวง

กุ่เหยียนเสียนกระแอมในลำคอแล้วเบือนหน้าไปทางอื่นเมื่อตนยืนถือร่มโดดเดี่ยว คิ้วเข้มพลันขมวดเป็นปม สีหน้าถมึงทิ้งน่ายำเกรง เว่ยมีอิงหันหน้าไปมองเล็กน้อย รอยยิ้มในดวงตาคูมิชีวิตชีวาที่ได้กลิ่นแก๊สคน

จิตใจหวงอ้ายเหวินไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อมีโอกาสได้หันหลังไปมองกุ่เหยียนเสียนก็จะทำอยู่เช่นนั้น ซื่อซือที่เดินตามอยู่ข้างกายนึกสงสัยคุณหนูจับใจความเคียดแค้นจึงส่งไปที่เว่ยซูชาน ตัวการที่พรากความสุขไปจากคุณหนู!

เว่ยมีอิงจึงชวนคุยสร้างบรรยากาศ “เหตุใดจึงชวนข้ามา”

“วันนี้คุณชายถางจะเปิดสุราใหม่ที่บ่มมานานหลายปี รสชาติไร้ที่ติ แม้มีเงินก็ซื้อไม่ได้”

“ข้าเคยร้ายจากกับเจ้า แล้วนี่ยังมีน้ำใจต่อกันอีก ทำให้ข้าประทับใจจริงๆ”

ประโยคนี้อล้ายจะชมและเหน็บแนม แยกไม่ออกเมื่อประกอบกับสีหน้าแววตาของเว่ยซูชานที่ดูซื่อตรงจริงใจ หวงอ้ายเหวินเพียงยิ้มรับอย่างขัดเขิน

เดินจนสองขาปวดเมื่อย ร้านสุราของคุณชายถางที่อยู่สุดถนนก็ปรากฏเด่นชัด ร้านเป็นโคจรสร้างไม้ทั้งหลัง ผงึ้นนันท่อด้วยอิฐที่เรียกว่า ‘ดินดิบ’ หลังคาไม้สับ เหนือประตูร้านมีป้ายไม้สีแดงสลักชื่อร้านด้วยอักษรขึงขังดูดี้น ถ้อยคำมีกลิ่นอายของจอมยุทธ์ว่า ‘ดีมีสุรา นั้บสหาย’

สายลมหอบใบไม้แห้งมากระทบกับโคมไฟสีแดงที่ห้อยอยู่หน้าร้านให้ลั่นไปไหนไปมา รูปแบบร้านแสนจะเรียบง่าย และยังมีกลิ่นอายของยุทธภพที่ตัดขาด

จากโลกภายนอก แตกต่างจากความครึกครื้นบนท้องถนนก่อนหน้าอย่างสิ้นเชิง ถ้าไม่ใช่ร้านที่เพิ่งเปิดใหม่คนไม่รู้จัก ก็อาจเป็นร้านสุราที่มีรสชาติแย่ที่สุดจนบรรยายาก้วงเวงเสียบเหงาเช่นนี้

กู๋เหยียนเสี้ยนอ่านสีหน้าของเว่ยซูซ่านก็รู้ว่านางกำลังดูแคลนร้านสุราของสหายอยู่ในใจเช่นไร เขาเดินนำเข้าไปในร้าน ก็มีเสี่ยวเอ๋อร์อายุประมาณสามสิบกว่าที่พูดจาฉะฉานมาต้อนรับอย่างดี พร้อมกับหยิบหน้ากากที่ปิดครึ่งหน้าด้านบนให้ทั้งหมดสี่อัน

ชื่อชื่อเดินไปปรับหน้ากากสามอันแล้วย้อนกลับมา นางเก็บไว้หนึ่งอัน ส่วนอีกสองมอบให้หวงอ้ายเหวิน

“กฎของร้านสุราแห่งนี้ ทุกคนต้องสวมหน้ากากอำพราง”

“น่าสนใจ” เว่ยมีอิงเล็กคิ้วพลางยิ้มรับหน้ากากสุนัขจิ้งจอกที่หวงอ้ายเหวินมอบให้ ส่วนที่เป็นของหวงอ้ายเหวินคือหน้ากากกระต่าย หากไม่คิดแ่งร้ายนี้ไม่ได้แฝงความนัยดำทางอ้อมแน่นอน เป็นการให้เกียรติที่น่านชื่นชม

เมื่อสวมหน้ากากพรางครึ่งหน้าด้านบนไว้ นางก็เก็บร่มแล้วฝากเสี่ยวเอ๋อร์ไว้ เดินตามหลังร่างสูงของกู๋เหยียนเสี้ยนไป ระหว่างนั้นก็สำรวจภายในร้านที่มีโต๊ะเก้าอี้และเครื่องใช้ไม้สอยเพียงไม่กี่อย่าง เหมือนเป็นแค่ฉากหน้า

เสี่ยวเอ๋อร์แหวกมานสีแดงให้เดินเข้าไปด้านหลัง มีช่องทางเดินเล็กแคบให้ลงบันไดอิฐไปยังชั้นใต้ดินอีกทอดหนึ่ง ความเย็นเยือกโอบรอบกายเมื่อก้าวเข้าสู่ความมืด เชิงเทียนตรงกำแพงไม่อาจส่องให้ช่องทางเดินแคบๆ นี้สว่างได้ นางต้องก้าวเท้าตามหลังกู๋เหยียนเสี้ยนอย่างระมัดระวัง

ผนังเย็นราวกับน้ำแข็ง บันไดก็ไม่ต่างกัน ทั้งยังมีตะไคร้ขึ้นลื่น กระนั้นก็ได้เป็นปัญหา ถึงจะล้มก็ไม่กังวล ด้วยมีเบาะเนื้อตัวใหญ่อยู่ด้านหน้า แม้เขาจะไม่เต็มใจรับ แต่ก็เสียดายไม่ได้เพราะข้อจำกัดในสถานการณ์

กลิ่นอายลึกลับที่ซ่อนปริศนาไว้ตัวตน ทั้งน่าสนใจและไม่น่าปลอดภัยในเวลาเดียวกัน ฉากในภาพยนตร์สยองขวัญชุดขึ้นมาในหัว นี่คงไม่ใช่การลงไปฆ่าหอกนะ ขณะที่เว่ยมีอิงคิดไปเรื่อยเปื่อย เสียงร้องอุทานแผ่วเบาที่ดังมาจากด้านหลัง คาดว่าหวงอ้ายเหวินเดินไม่ระวังแล้วสะดุด มือข้างหนึ่งก็พลั้งลืกลีบอุ่นเมื่อกู๋เหยียนเสี้ยนคว้ามือนางไปกุมไว้

เว่ยมีอิงเบิกตากว้าง คิดจะสะบัดออก แต่มือใหญ่ที่กุมนั้นแน่นเหมือน เชือกหนาร์ดพันไว้ สัมผัสสากหยาบกร้านราวกับผนังที่ยังไม่ได้ฉาบปูนนั้นแนบชิดตรงฝ่ามือ ที่ผ่านมาทั้งชีวิตอยู่บนคานทอง นางเจอแต่บุรุษที่มือนุ่มนวลยิ่งกว่าสตรี พอจับมือหยาบแบบนี้ก็ให้ความรู้สึกพิกล

กูเหียนเหลินคิดว่าคนที่เดินตามหลังคือหวงอ้ายเหวิน พอได้ยินเสียงอุทานของนาง เขาก็รีบคว้ามือไว้ก่อน ใครจะคาดคิดว่าเมื่อสัมผัสแล้ว ให้ความรู้สึกก็บอกทันทีว่าไม่ใช่มือของหวงอ้ายเหวิน เมื่อรู้แล้วว่าเขาจับมือผิดคน จึงรีบปล่อยทันที จนแทบจะสะบัดออก

เว่ยมีอิงยิ้มเยาะ กลอกตามองบน ถ้าก่อนหน้านี้เขาไม่จับแน่นเกิน นางสะบัดมือเขาออกก่อนแน่นอน

“เหวินเออร์ เจ้าบาดเจ็บหรือไม่” กูเหียนเหลินเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง “ไม่เจ้าค่ะ” หวงอ้ายเหวินตอบเสียงสั้นเครือเล็กน้อย ทำให้คนฟังไม่อาจคลายความเป็นห่วงได้เต็มที่ แม่นางจะบอกว่าไม่ได้รับบาดเจ็บก็ตาม

ความบอบบางที่หวงอ้ายเหวินแสดงออก ในสายตาของสตรีด้วยกันกลับมองเป็นความน่ารำคาญ กระนั้นเว่ยมีอิงก็พยายามจะเข้าใจว่าสตรีในยุคโบราณที่อยู่แต่ในห้องหับ ถูกเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอมดุจไข่มุกในหีบ จึงอ่อนแอเป็นเรื่องธรรมดา

สิ้นสุดทางเดินก็เจอประตู ที่มีเสี้ยวเออร์หนุ่มร่างใหญ่กำยำหน้าโหดยืนเฝ้าอยู่สองคน กูเหียนเหลินหยิบหยกห้อยพู่ขึ้นหนึ่งยื่นให้พวกเขาดู เสี้ยวเออร์ทั้งสองมองแล้วพยักหน้า ก่อนเปิดประตูให้เข้าไปอย่างราบรื่น

แสงจากโคมไฟที่แขวนอยู่ตามมุมต่างๆ ส่องสว่างไสวขับไล่ความมืดสลัว กลิ่นอายเยือกเย็นลึกลับระหว่างทางที่เดินลงมาก่อนหน้าแทบจะไม่หลงเหลือภายในห้องนี้ ร้านด้านบนเงียบเหงาราวกับป่าช้า แต่เมื่อลงมายังชั้นใต้ดินก็พบความครื้นเครงของผู้คนมากมาย ซึ่งทุกคนล้วนสวมหน้ากากสัตว์ปิดครึ่งหน้าส่วนบน

ภายในห้องนี้กว้างใหญ่ รองรับคนได้จำนวนมากโดยไม่แออัด มีการจัดแต่งแบ่งส่วนได้อย่างลงตัว คงรูปแบบเรียบง่ายที่ชนชั้นระดับล่างเข้าถึงได้ ให้ทั้งความรู้สึกเป็นส่วนตัวและการสังสรรค์กับเหล่าสหายต่างถิ่นที่มารวมตัวกันด้วย

ความซึนซอบในรสรุราได้เป็นอย่งดี

ร้านสุราในหองใต้ดินไม่มีดนตรีซึบกล่อม มีแต่เสียงสนทนาและกลิ่นสุรา หลากหลายที่ตักันในอากาศชวนให้เวียนศีรษะ ทั้งที่เว่ยมีองเป็นคนซึนซอบสุรา แต่กลิ่นอายที่ปนกลิ่นสาบ กลิ่นผ้า กลิ่นดิน และกลิ่นบุรุษ ทำให้ยากที่จะประทับใจ อาจเพราะนางเป็นคนที่พิถีพิถันกับสถานที่สะอาดสะอ้านเกินไป

“คุณชายถางรอปพบท่านอยู่เจ้าคะ” แต่กู่เหยียนเส้นปรากฏตัว ก็มีคนไปรายงานถางเขาทราบแล้ว เลี้ยวเออร์สาวจึงเดินเข้ามาทำความเคารพอย่าง นอบน้อม ผายมือไปทางมุมหนึ่งที่ถูกกันเป็นห้องใหญ่พิเศษ มีผ้าม่านโปร่งถึง สองชั้นให้ความเป็นส่วนตัว มีเงาร่างเคลื่อนไหวอยู่หลังม่านภายใต้แสงจากโคมไฟ

กู่เหยียนเส้นก้าวเท้าไปทางห้องนั้นทันที โดยให้พวกนางยืนรออยู่ด้านนอก ไม่นานก็มีเลี้ยวเออร์สาวเข้ามาดูแลรับใช้หาโต๊ะให้หนึ่งซั้วคราว

“ไม่ซอบหรือ” หวงอ้ายเหวินถามยั้มๆ นางกลับมีท่าทางสบายๆ ไม่แสดงออกว่าซอบหรือไม่ ต่างกับเว่ยซุซ่านที่ความอึดอัดฉายชัดบนใบหน้า “ที่เหยียนซอบที่นี้ ซ่าจึงซอบด้วย”

“ช่างเอาใจ บุรุษจึงซอบสตรีว่านอนสอนง่าย”

เมื่อมีโอกาสได้บอกเล่าความหวานซึ้งที่มีให้สามีคนอื่น หวงอ้ายเหวินก็ บรรยายได้ด้วยรอยยั้มแจ่มใส กระนั้นก็เข้าใจดีว่าพวกเขารักกันมาก ต้องพรากจากกันเพราะนางมารอย่างนาง

“เจ้าดูสุขุมซึนมาก พี่เหยียนต้องซอบเจ้าสักวัน ที่ผ่านมาเจ้ามูทะลุเกินไป เป็นเหตุให้ความรักยากจะสมหวัง” หวงอ้ายเหวินพิจารณาเว่ยซุซ่าน แม้คำพูดจะ เต็มไปด้วยความปรารถนาดี แต่ใจเริ่มไม่มั่นคง

อ้อ ที่แท้ไม่ซอบสตรีเจ้าอารมณ์ร้ายกาจ แต่ซอบแบบอ่อนหวานจิตใจดีใจดีงามเปี่ยมเมตตาเช่นหวงอ้ายเหวิน

“คงจะเริ่มมีหวังแล้ว ก่อนหน้านี้เขายังกลัวว่าซ่าจะลั้ม จับมือไว้ตลอดเลย” เว่ยมีองลอบสังเกตอกกับกิริยาของอีกฝ่ายเงียบๆ ว่าคิดส่งเสริมจริงหรือหลอก “ทำเย็นซาไล้ แต่แอบห่วงซ่ามาก น่ารักเกินไปแล้ว”

พูดทั้งที่รู้สึกเลียนแทบอยากจะอ้วก เว่ยมีองเขินจนบิดตัวเล็กน้อย มีจริต

ชวนให้น่าห่มนุ่งได้ หวงอ้ายเหวินมีรอยยิ้มบางลง ความอ่อนโยนดั่งามฤตทิแตก
ในช่วงพริบตา เปลี่ยนเป็นความโกรธเคืองที่ต้องข่มไว้สุดกำลัง แน่นในอกจนหน้าตา
เริ่มปรึ่ม

บรรยากาศครึ้มครื้นรอบด้านไม่มีผลต่อสถานการณ์ที่กำลังซึ่งตั้ง เลี้ยว-
เออร์เข้ามาเชิญให้ไปในห้องพิเศษ ม่านโปร่งที่ซ้อนกันสองชั้นถูกแหวกออก
กู่เหยียนเส้นที่กำลังสนทนากับทางเซาหรานแงยหันหน้ามองหวงอ้ายเหวิน คราวนี้นาง
เป็นหน้าไปทางอื่น ไม่ส่งรอยยิ้มให้เหมือนที่ผ่านมา ดูเหมือนสาวงามจะแงงอน
เสียแล้ว เว่ยมีอิงข่มขี้มขำตรงมุมปากพลางนั่งลงบนเก้าอี้ที่เลี้ยวเออร์ยกมาให้

“คุณชายถาง” หวงอ้ายเหวินย่อกายทำความเคารพอย่างแซมซ้อย เว่ย-
มีอิงจึงหันไปมองคนที่ชื่อถางเซาหราน

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง สวมชุดสีดำไร้ลวดลาย แทบจะถูกเงาด้าน
หลังกลืนไปกับความมืด ท่วงท่าสุ่มมึพลังอำนาจ หน้ากากอีกาสีดำเพิ่มเสน่ห์
ความลึกลับให้โดดเด่น ผิวที่โผล่พ้นแขนเสื้อขาวราวกับหิมะ ริมฝีปากสวยได้รูป
นั้นแดงดั่งทาโลहित ยังมีนัยน์ตาสีดำลึกลับดูน่าหึงที่ดูน่าค้นหา มุมปากกตลึกลับเป็น
รอยยิ้มให้ความเยือกเย็นพร้อมจะมอมเมาจิตใจคนให้ล่องลอย

หากได้เห็นองคภาพพทั้งห้าคงจะหล่อจนฟ้าดินสะเทือน กระนั้นรอบกาย
กลับมีกลิ่นอายแปลกประหลาดให้ความรู้สึกอันตรายมากกว่าจะปลอดภัย ชวน
ให้ชนลุกชัน

ถางเซาหรานประสานสายตากับเว่ยซู่ชานที่กำลังมองสำรวจเขาด้วยความ
อยากรู้ เขาก้าวเข้ามาใกล้แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นทว่านุ่มละมุน แวตตาไม่
ฉาบฉวยคุกคามใดๆ “อยากอุ่นเตี๋ยงให้ข้าหรือ”

จบประโยคฝ่ามือเว่ยมีอิงก็ปะทะแก้มเขาทันทีพร้อมรอยยิ้มที่ไม่แปร
เปลี่ยน “อุ่นหน้าให้เจ้าก่อนแล้วกัน”

เสียงสุดลมหายใจดังขึ้น เหล่าเลี้ยวเออร์ที่คอยรับใช้ไม่กล้ากะพริบตา
หวงอ้ายเหวินอ้าปากค้าง ไม่อยากจะเชื่อว่าเว่ยซู่ชานจะกล้าลงมือกับถางเซาหราน
ทั้งที่พบหน้ากันครั้งแรก บรรยากาศพลันตึงเครียด กู่เหยียนเส้นเป็นเพียงคน
เดียวที่สีหน้าไม่เปลี่ยน

“ภรรยาเจ้าทำหน้าที่ร้อนไปหมดแล้วจริงๆ” ถางเซาหรานใช้ลิ้นดันกระพุ้ง

แก้มด้านที่โดนเมื่อน้อยๆ นั้นตบเข้าเต็มแรง ไม่ได้สะกิดผิวเขาให้ระคายเคือง แต่การกระทำที่ไร้ความเกรงอย่างเหิมเกริมนั้นทำให้หน้าเขาร้อนมาก

ฮี! ช่างเป็นสหายที่รู้จักกัน ถางเขาทราบรู้ว่าเว่ยซูซ่านคือภรรยาของกู่เหยียนเส้น เขาจึงใช้คำพูดไม่ให้เกียรติมาหยอกเย้า นั่นเพราะหวงอ้ายเหินเผยแววตาไม่พอใจกู่เหยียนเส้น และต้นเหตุนั้นมาจากเว่ยซูซ่านแน่ๆ

เว่ยมีอึ้งสังเกตทุกสิ่งซึ่งดำเนินไปตามรูปแบบที่เข้าใจได้ไม่ยาก นางจึงมีสีหน้าเย็นชาและแววตาขมขื่น

“คุณชายถาง ข้าขอโทษแทนซูซ่านด้วย” หวงอ้ายเหินรีบออกหน้าแทนเมื่อได้ปลดความหนักหน่วงในใจลง แววตาของนางนุ่มนวลยามชำเลื่องไปทางกู่เหยียนเส้น เมื่อครู่เขาไม่ได้ออกตัวปกป้องเว่ยซูซ่าน ถ้าเช่นนั้นก่อนหน้าที่เว่ยซูซ่านเล่าก็เป็นเพียงเรื่องชวนเชื่อเท่านั้น

ช่างรู้จักกันดีจริงๆ ช่วยให้สหายได้รับความซาบซึ้งจากนางในดวงใจด้วยวิธีนี้ กระนั้นก็ยอมทนข่มความโกรธไว้ได้ฝ่าเท้า แล้วปรับสีหน้าแววตาให้ราบเรียบที่สุด

“เพื่อเป็นการขออภัยที่ล่วงเกินเว่ยซูฮยิน วันนี้ข้าเขาทราบจะเปิดสุราสี่หูสองไห ที่ใช้เวลาบ่มใต้ดินมาห้าปีมอบให้เว่ยซูฮยิน” ถางเขาทราบกล่าวเป็นพิธีการเขารับไหสุราจากเสี่ยวเอ๋อร์มาแล้ววางลงบนโต๊ะ ดวงตาสีดำน้ำหมึกเหลือบมองทางเว่ยซูซ่าน มีรอยยิ้มบางๆ ที่ยากจะสังเกตเมื่อแววตานางเปล่งประกายด้วยความสนใจ

ดอกสี่หู¹ มีสมญานามว่า ‘หญ้าทิพย์’ ที่ช่วยชะลอความชรา เป็นสมุนไพรมากคุณค่า เว่ยมีอึ้งไม่ค่อยชอบกินผลไม้ แต่กลับชอบหมักสุราจากผลไม้ จึงสนใจสุราดอกสี่หูหมักในไหดินที่อยู่ตรงหน้าว่าจะให้รสกลิ่นที่ตราตรึงใจเพียงใด

ไหดินปากเล็กคลุมปิดด้วยผ้าป่านสีแดง ผูกมัดเชือกผ้าตรงช่วงคอ ที่พิเศษคือลวดลายดอกสี่หูห่อหนึ่งทีนูนขึ้นมา ปั่นได้อย่างประณีตราวกับมีดอกสี่หูเกาะบนไหมด้านบนจนกลายเป็นหิน ก่อให้เกิดลวดลายอันสวยงาม ไม่ต้องเขียนชื่อก็รู้ว่าเป็นสุราอะไร

¹ ดอกกล้วยไม้ตระกูลหวาย

“ไต่ดินนี้เป็นผลงานของเหยียนเลิ่น ฝีมือปั้นของเขาไร้ที่ติใช่หรือไม่”
 ถางเซาหรรณบอด้วยความภาคภูมิใจ เมื่อพบคำถามที่อยู่ในแววตาของเว่ยซู่ซ่าน
 “ไต่ดินเป็นเพียงภาชนะโอบอุ้มสุรา หาได้เป็นส่วนสำคัญให้ข้าสนใจไม่”
 หมายความว่าฝีมือการปั้นของเขาไม่จับตานาง

กูเหยียนเลิ่นไม่ได้ใส่ใจ เขาก็ไม่ได้ยอมรับความชื่นชอบจากเว่ยซู่ซ่านอยู่
 แล้ว

“กล่าวเช่นนั้นก็ไม่ถูกต้อง ดินนี้ผ่านการเผาจนมีรูปทรงโอบอุ้มสุราได้นั้น
 เป็นส่วนสำคัญที่ในระยะเวลากการบ่มสุราให้มีรสชาติประหนึ่งบ่มมานานนับสิบปี”

“สุราของคุณชายถางจึงมีรสชาติพิเศษ หาได้ยาก” หวงอ้ายเหวินเอ๋ยเสริม
 สุราดีต้องผ่านเวลายาวนาน ไต่ดินของกูเหยียนเลิ่นเป็นตัวช่วยของถางเซาหรรณ
 ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเป็นสหายที่สนิทกันมาก

ถางเซาหรรณแกะผ้าปิดไหออกซ้าๆ กลิ่นหอมเย็นอ่อนๆ ของดอกสั้วหู
 ลอยอวลอยู่บริเวณจมูก ใครได้กลิ่นเป็นต้องเคลิบเคลิ้มจดจ่ออยู่ในห้วงมธุรส
 เขาต้องการขอภัยที่ล่วงเกินเว่ยซู่ซ่าน จึงให้เกียรตินางดื่มเป็นคนแรก นางจึง
 หย่อนโทษให้เขาครึ่งหนึ่งในบัญญัติโกรธ

สุราโปร่งใสกระจ่างออกสีอำพันอมแดงถูกรินลงในจอก ยามแสงโคมไฟ
 ส่องกระทบก็เกิดประกายสีชาว กลิ่นหอมรัญจวนที่สุดผ่านจมูกทำให้รู้สึกกระหาย
 จนต้องกลืนน้ำลาย ในดวงตาของนางสะท้อนภาพของสุราในจอกที่มีสีสวยงาม
 และกลิ่นที่ยั่วชวน นางเปลือยยื่นมือออกไปราวกับต้องมนตร์

สุรายิ่งบ่มนานก็ยิ่งมีรสชาติดี ระยะเวลากเป็นตัวสำคัญช่วยจัดสารที่ก่อ
 ให้เกิดรสชม ผาด เผ็ดบาดลิ้นลำคอ และกลิ่นฉุน จึงจะเป็นสุราที่มีรสกลมกล่อม

จอกสุราอุณหิตๆ เว่ยมีเอียงยกขึ้นแล้วจดริมฝีปากบนขอบจอก รสสัมผัส
 แรกคือเปรี้ยวปนหวานปะแล่ม มีความละมุนลิ้น ตามด้วยรสชมผาดนิตๆ กลิ่น
 ติดอยู่ในโพรงปากก่อนแผ่ความเย็นอ่อนๆ รสชาติของสุรานี้กลมกล่อมด้วย
 สามรสที่เข้ากันได้ดี มิได้เข้มข้นหรืออ่อนางเกินไป ยังมีรสเค็มแฝง แต่อ่อนจน
 จนว่ามีรสที่ปะปนด้วยหรือ พลันให้ความรู้สึกถวิลหาคนที่รัก ภาพน้องชายกับ
 แม่ผุดขึ้นในหัว

เว่ยมีเอียงดื่มจนหมดจอก หัวใจเฝื่อนผาดกลบรสชาติอันไร้ที่ติไปหมดสิ้น

รู้สึกหน้าร้อนผ่าวเหมือนจะจับไข้อย่างไรชอบกล

“เป็นอย่างไร” ถางเซาหรานรอคอยคำตอบพร้อมจับจ้องแวตาทานาง

เว่ยมีอิงราวกับถูกปลุกให้ตื่นจากความฝันอันเลื่อนลอย “รสลึกล้ำจิตหวนรำพึง คุณชายถางมีพรสวรรค์ในการบ่มสุราโดยแท้” ฤทธิ์ร้อนของสุราออกตัวช้าแต่แล่นพลาญอยู่ในร่าง พาความร้อนสายหนึ่งมาอยู่บนใบหน้ามากขึ้น เว่ยมีอิงจึงตระหนักได้ว่ายังหลงว่าเป็นร่างตนเอง เว่ยซูชานนั้นไม่เคยดื่มสุรามาก่อน ยามสุราเข้าปาก แค่จอกเดียวก็ออกอาการแล้ว

นัยน์ตาคมวูบไหว ถางเซาหรานยิ้มรับคำชม แล้วรินสุราใส่ในจอกของกุ่เหยียนเหลิน ส่วนหวงอ้ายเหวินนั้น เลี้ยวเออร์นำจานใส่ถั่วลิสกกับน้ำชาเมล็ดบัวมาให้แทน เว่ยมีอิงย้อนถึงช่วงแรกเริ่มที่คิดจะหมักสุรา ยังเป็นช่วงอายุที่ชอบความท้าทายและบ้าบิ่น กว่าจะฝึกเป็นมือโปร ดื่มได้ถึงใจก็ไม่ใช้เรื่องง่าย

เว่ยซูชานก็มีความสามารถเหมือนกัน จากการลิ้มรสสุราเพียงจอกเดียวสัมผัสรสชาติได้ลึกล้ำราวกับเป็นผู้เชี่ยวชาญมานับสิบปี ต่างกับเว่ยมีอิงที่เริ่มดื่มสุราช่างมีประสาทรบร้อนตื่นเงิน

“ยามลงมือหมักดอกสือหู หัวใจคงเต็มไปด้วยความเศร้าระทม” การบ่มสุราไม่ต่างจากการใส่จิตวิญญาณ เช่นการทำอาหารที่ต้องใส่ใจ สุรานี้เมื่อเข้าปากกลืนอายุที่คนดื่มรับรู้เต็มไปด้วยความถวิลหาและหม่นหมอง นี่ไม่ใช่สุราที่ควรดื่ม

ภายใต้หน้ากากนั้น สิ่งที่เปิดเผยคือดวงตาที่สะท้อนความคิดอ่านในใจ ถางเซาหรานมีดวงตาสีดำลึกละมือนวังน้ำวน เมื่อนางกล่าวเช่นนั้น มุมปากของเขาก็ยังกดลึกล้ายยับหย่อนอยู่ในที่

เลี้ยวเออร์นำสุราอื่นมารินใส่ในจอกให้ถางเซาหราน กุ่เหยียนเหลินเองก็ดื่มสุราลือหูเพียงจอกเดียวแล้วเปลี่ยนเป็นสุราชนิดอื่น ไม่ใช่เขาไม่ชอบ แต่มันพิเศษเกินไป

“ซูชาน พวกเราไปเที่ยวตลาดฝั่งถนนอยู่เขียนกันดีหรือไม่ ให้พี่เหยียนกับคุณชายถางได้ดื่มสุราสนทนากันตามประสาบรูษ” หวงอ้ายเหวินรู้เวลาและท่าทีของสองบรูษที่เป็นสหายกัน ทุกครั้งที่นางติดตามมา เมื่อเขาอยู่กับถางเซาหรานนางก็จะออกไปเดินเล่นในตลาดรอ วันนั้นก็ต้องเป็นแบบนี้

เวย์มีอิงพยักหน้าเห็นด้วย แล้วเดินออกไปพร้อมกัน โดยมีเสี่ยวเออร์ช่วยนำทางให้อย่างดี ในห้องพิเศษจึงเหลือเพียงพวกเขาที่สะดวกสนทนากัน

“รอดชีวิตมานานงเปลี่ยนไปมาก” ถางเซาหฺรานพูดเปิดประเด็นขึ้นมา ทว่าไม่ได้มีท่าทีสนใจมาก “หรือให้ข้าลงมือ”

“ข้ายังไม่ใช้ตะเกียงขาดน้ำมันที่ต้องยืมมือคนอื่น” กู๋เหยียนเส้นหรือตาลงความคิดถูกเก็บซ่อนไว้มืดซิด

ถางเซาหฺรานเลิกคิ้ว ส่งเสียงหัวเราะในลำคอ ความเย็นชายิ่งทำให้หน้าตาเข้มขึ้น รสสุราร้อนแรงบาดคอ หางตาเห็นกู๋เหยียนเส้นแม้ริมฝีปากแน่นเป็นเส้นตรง คล้ายคับแค้นใจในบางสิ่ง ระหว่างที่พวกเขาดื่มสุรากันเงียบๆ ก็มีคนของถางเซาหฺรานเข้ามากระซิบรายงานข่าว ชายหนุ่มยิ้มกว้างพลางมองสหาย “ดูเหมือนกังฟูน้อยใจร้อนนอยากจะทำสงครามกับพี่สะใภ้แล้ว”

กู๋เหยียนเส้นฟังแล้วถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย คราวนี้จะมาไม่ไหนอีกล่ะ